

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59
Έκαστον φύλλον τιμάται
λεπτόν 20

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικού δρ. 10.—Έξωτερικού φρ. χρ. 12.—Ρωσ. ρούβλ. 5

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Τὸ Πάσχα ἐν Κρήτῃ κατὰ τὰ ἔτη 1829 καὶ 1830. (Ἱστορικὴ σελὶς ὑπὸ Ἰ. Δ. Κονδυλάκη.
- Ἡ ἐκθεσις τῶν σχεδιογραφημάτων τοῦ Θεοφίλου, ὑπὸ Γ. Ε. Μίση.
- Μυστικὰ Διηγήματα: Τὸ Μαγευμένον Χειρόγραφον, ὑπὸ Γ. Κ. Στρατήγη.
- Ταρρυσάουν. Ἐκ τῶν Ταρρυσάουν εἰς Οὐδέστ-Πόιντ. Ἐκ τῶν Οὐδέστ-Πόιντ εἰς Ἀλβανίαν. Ἐκ τῶν Ἀλβανίας εἰς Ρότσσεστ. Ἀμερικανικαὶ ἀναμνήσεις, ὑπὸ Γ. Δ. Κ.
- Ἀράκος - Πιεραιεύς. Ποίημα Ἀγγλῆος Παράσχου.
- Τὸ Παῖδιον, διήγημα Guy de Maupassant. Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ Ἰω. Α. Ζυγομαλά.
- Ἐκείνη (ἣ τις πρέπει νὰ ὑπακοῦται), μυθιστορία RIDER HAGGARD. Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Α. Ἀμπάτη. (Συνέχεια).
- Ψηφιδωτῶν.
- Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος. Ἐγκόρια. — Ἐξωτερικά. — Ἀρχαιολογία. — Φιλολογία.
- Ἐφημερίδες. Ἀνέκδοτα, περίεργα, ποικίλα.
- Ἰδιαιτέρως Γράμματα.
- Νέα Βιβλία.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1829 ΚΑΙ 1830

(Ἱστορικὴ σελὶς)

Ἡ ἐπανάστασις ἐξηκολούθει ἔτι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ θερμοῦ καὶ βέκτου φιλέλληνοσ Χαίν, καί τοι ἡ τύχη τῆς Κρήτης εἶχεν ἤδη κριθεῖ ὑπὸ τῆς ἀσπλάγχνου Διπλωματίας. Δὲν εἶχε δὲ συμπληρωθεῖ ἀκόμη ἔτος ἀπὸ τῆς σφαγῆς τοῦ Ἀγριολῆδου, ὡς ὠνομάσθη ἡ κατὰ τὸ 1828 γενομένη ἐν Μεγάλῃ Κάστρῳ σφαγὴ ἐκ τοῦ ὑποκινήσαντος αὐτὴν υἱοῦ τοῦ ἐν Μεσαρᾷ φονευθέντος Τούρκου Ἀγριολῆδου. Οἱ ὀλίγοι κάτοικοι τοῦ Ἡρακλείου, οἱ διασωθέντες ἐκ τῶν ἐπανελημμένων σφαγῶν, ἐκ τῆς πανάλους καὶ τῶν ἄλλων δεινῶν τῆς πολυετοῦς ἐπανάστασεωσ, διετήρουν ἀκόμη ζωηρὰν τὴν φοβερὰν ἀνάμνησιν τῆς σφαγῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἐντόσ τριῶν ὡρῶν ἐσφάγησαν εἰς τὰς ὀδοῦσ καὶ τὰς οἰκίασ τῆς πόλεωσ 612 χριστιανοί. Πάντες οἱ ἐπιζήσαντες ἐπενθηφόρου ἔτι, διότι ἐκάστη οἰκογένεια ἠρίθμισεν ἐν ἡ πλείονα θύματα, αἱ θύραι τῶν χριστιανικῶν οἰκιῶν διετήρουν τὰ ἴχνη τῆς διὰ πελέκεων ἐκδίασεωσ κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἡμέραν καὶ αἱ αἱματηραὶ κηλίδεσ ἐσώζοντο ἀκόμη ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων καὶ ἰδίωσ πρὸ τῆς ἀκαφεταρίασ τοῦ Κοντοῦ, τοῦ καφενεῖου εἰς ὃ ἐσύχναζον τότε οἱ χριστιανοὶ καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐσφάγησαν οἱ περισσότεροι. Διὰ τοῦτο ἡ ἐλαχίστη συγέντρωσις τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου τοῦσ ἐνέβαλλεν εἰς ὑποψίασ καὶ δέοσ μὲ τὸ παραμικρὸν δὲ κατελαμβάνοντο ὑπὸ πανικοῦ.

Ἐφοβοῦντο δὲ πρὸ πάντων ἐν ταῖσ ἐκκλη-

σῆσιν, ὅπου ἦτο λίαν ἐνδεχόμενον οἱ Τούρκοι νὰ τοῦσ κατασφάξωσιν, ἐπιωφελοῦμενοὶ τῆσ συγκεντρώσεωσ. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν ἡ χριστιανικὴ κοινότησ ἐπλήρωσεν ἀδρῶσ τὰ πρωτοπαλλήκαρα τῶν Τούρκων Τοπούζην καὶ Δεληγουσεῖνην (*), ἐκείνουσ δηλαδὴ οἵτινεσ προεζήτηρον τῶν σφαγῶν καὶ λεηλασιῶν, ἵνα φρουρῶσιν τοῦσ ναοῦσ. Οὗτοὶ δὲ παραλαβόντεσ ἄλλουσ καμπανταῖδεσ Τούρκοὺσ ἐγκαθιδρύθησαν εἰς τὰσ πύλασ τῶν ναῶν, ὅπου τοῖσ ἦτο διαρκῶσ τράπεζα παρατεθειμένη καὶ ὁ εὐώδης οἶνοσ τοῦ Μαλεβουζίου ἔρρεεν ἀφθονοσ, δαπάναισ τῆσ κοινότητοσ.

Καὶ ὁμωσ ὀλίγοισ χριστιανοὶ ἀπετόλμων νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τοῦσ ναοῦσ. Ἐν τούτοισ ἡ ἑβδομάδσ τῶν Παθῶν καὶ ἡ πρώτη λεγομένη Ἀνάστασις διήλθον ἀνευ τινὸσ ἀπεικταίου.

Ἡ δευτέρα Ἀνάστασις ἐτελείθη, ὡσ πάντοτε, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ματθαίου τὸν μητροπολίτην δὲ ἀνεπλήρου ὁ πρωτόθρονοσ ἐπίσκοποσ Ἀρκαδίασ Μάξιμοσ. Οἱ ἐν τῷ ναῷ ἄνδρεσ ἦσαν οἱ πλείστοὶ πενιχρῶσ ἀλλὰ καθαρῶσ ἐνδεδυμένοι. Σχεδὸν δὲ πάντεσ εἶχον ἐξυρισμένην τὴν κεφαλὴν, διατηροῦντεσ μόνον θύσανον τριχῶν ἐπὶ τῆσ κορυφῆσ τῆσ κεφαλῆσ, τὸν λεγόμενον *περιστέν*. Εἰς τὸν γυναικωνίτην, ὀπισθεν τῶν δικτυωτῶν, διεκρίνοντο αἱ γυναῖκεσ φέρουσαι *φερρεῖζέρ*, ὡσ χανοῦμισσαι, ὅπωσ συνεθίζον τότε αἱ χριστιαναὶ διὰ λόγουσ εὐνοήτουσ, ἵνα μὴ διακρίνωσιν ἀπὸ τὰσ ὀθωμανίδασ. Ὁ διηνεκὴσ φόβοσ εἶχεν ἐντυπῶσει τὴν σφαγίδα του εἰς τὰ πρόσωπα πάντων, ἀλλ' εἰς τὰ βλέμματά των ἐφαίνετο ἡ μαρτυρικὴ ἐκείνη καρτερία, ἣτισ τοῦσ ὑπεστήριζεν ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν βασάνων καὶ δοκιμασιῶν τῶν χρόνων ἐκείνων.

Οἱ Τούρκοὶ φρουροὶ εὐαχοῦντο καὶ πάλιν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ναοῦ ὅταν δὲ ἤρχισεν ἡ ἀκολουθία τῆσ Ἀναστάσεωσ, ὁ Δελῆ-Χουσεῖνησ καὶ ὁ Τοπούζησ εἰσελθόντεσ εἰς τὸν ναὸν ἀνέβησαν εἰς τὸν ἄμβωνα καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ θρηγκώματοσ κρεμάσαντεσ τοῦσ πόδασ των ἀπ' ἑξῶ. Ἐννοεῖται ὅτι οὐδεὶσ ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν ἐπὶ τούτῳ πρὸσ τοῦσ ἀγάδεσ οἱ Χριστιανοὶ ἄλλωσ τε ἦσαν συνεθισμένοι τότε εἰσ τοιαύτασ καὶ χειρότερασ ὕβρεισ καὶ περιφρονήσεσ ἐκ μέρουσ τῶν Τούρκων, ἀρκούμενοὶ ἐκχόστοι νὰ καταπίνωσιν τὴν ἀγανάκτησιν των ἀπέναντι τοῦ ἀδυνάτου τῆσ ἐκδικήσεωσ. Τὸ μόνον δ' αἰσθημα, ὅπερ ἐξεδήλωσαν αἱ δουρικαὶ μορφαὶ τῶν ἐκκλησιαζομένων ἦτο ὁ φόβοσ μήπωσ ὁ σεσαθρωμένος ἄμβων θραυσθῆ ὑπὸ τὸ βάροσ καὶ κρημι-

σθῶσιν οἱ ἀγάδεσ, ὅτε ἐξ ἀπαντοσ θ' ἀπειδίκετο εἰσ αὐτοῦσ ἡ αἰτία τοῦ δυστοχημάτοσ καὶ ἡ σφογῆ θὰ ἦτο ἀφρευκτοσ.

Ὅταν δὲ ἤρχισεν ἡ ἀνάγνωσισ τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ διάκονοσ, μὴ δυνάμενοσ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν ἄμβωνα, ἵνα μὴ ταραξῆ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἀγάδων, ἠναγκάσθη νὰ σταθῆ κάτω.

Οἱ Τούρκοὶ νταῖδεσ ἐφόρουσ κρητικὸν ἱματισμὸν ἐκ φαιοῦ ἐριούχου, ὑποκάμισσα ἐκ διαφανοῦσ μεταξωτοῦ (χασλαμαῖ) μὲ πλατείασ χειρίδασ, ἄσ συνήθωσ εἶχον ἀνεσυρμένασ μέχρι τοῦ ὤμου ἐπιδεικνύοντεσ βραχιόνασ στιβαροῦσ καὶ μυῶδεισ, καὶ ὑποδήματα κρητικὰ σχιστὰ (σαρδίνια). Εἰς τὴν ὄσφην δὲ ἔφερον πιστόλασ καὶ μαχαίρασ μακράσ μὲ λαβὰσ ἀργυροποιικίλουσ.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν ἱερέων ἀναγινωσκόντων τὸ Εὐαγγέλιον ἀντήχει ὑπὸ τὸν χαμηλὸν θόλον τοῦ ναοῦ ὡσ θλιβερόν παραπόνον, ἐνῶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἄμβωνοσ Τούρκοὶ συνωμιλοῦν ἐν πάσει ἀνίσει, ὡσ ἐάν ἐκάθηντο ἐντόσ καφενεῖου, γελῶντεσ μάλιστα ἔστιν ὅτε θορυβωδῶσ. Καὶ προσέβλεπον τοῦσ ἐκκλησιαζομένοὺσ χριστιανοὺσ μετὰ περιφρονήσεωσ καὶ χλευσῆσ, ὡσ ὄντα εὐτελῆ, περιδεῆ καὶ πτήσσοντα ὑπὸ τὴν δυνάμιν των καὶ ζῶντα μόνον ἐξ ἀνοχῆσ αὐτῶν. Ἐξηκολούθει δ' ἀκόμη ἡ ἀνάγνωσισ τῶν Εὐαγγελίων, ὅτε ἐγεσθεῖσ ὁ Τοπούζησ οὕρησε μετὰ κυνικῆσ ἀφελείασ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἄμβωνοσ, βαρυνθεῖσ νὰ ἐξέλθῃ τῆσ ἐκκλησιασ καὶ θέλωσ νὰ δεῖξῃ διὰ τῆσ κτηνώδουσ ταύτησ ὕβρεωσ τὴν πρὸσ τοῦσ ραγιαδέσ καὶ τὴν θρησκειάν αὐτῶν περιφρονήσιν του.

Οἱ πλείστοὶ τῶν ἐν τῷ ναῷ ἀντελήθησαν τὴν ὕβριν ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ πράξωσιν οἱ ἄθλιοὶ δουλοὶ; Τί ἄλλο παρὰ ὅ,τι καὶ ἐκεῖνοσ οὕτινοσ ἐώρταζον τὴν ἀνάστασιν, ὅταν ἐκολοφίκετο καὶ ἐπτύετο ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων;

Ἡ ἀκολουθία ἐτελείωνεν ὅτε αἰφνης ἀντήχησαν ἐκ τῆσ αὐλῆσ φωναὶ ἄγριασ, ὕβρεισ καὶ πάταγοσ. Οἱ ἐν τῷ ναῷ κατεταράχθησαν καὶ οἱ ψάλται δέικοσαν ἀποτόμωσ τὴν ψαλμωδίαν αὐτῶν. Ἐνῶ δὲ πάντων τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα πρὸσ τὴν αὐλὴν μετὰ δέουσ, ἠκούσθη μία φωνὴ « Ἀρμπεντίσ! », (*) ἐνσπείρασα τὸν πανικὸν μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαζομένων, οἵτινεσ ὤρμησαν πρὸσ κρυφίαν τινὰ ἐξοδον μετὰ τόσησ σπουδῆσ καὶ συγχύσεωσ, ὥστε πολλοὶ κατέπεσαν κατακατηθέντεσ ὑπὸ τῶν ἄλλων. Συγχρόνωσ ὁ γυναικωνίτησ ἐπληρώθη θρήνων καὶ κοπετῶν, πολλαὶ δὲ γυναῖκεσ ἐλειποθύμησαν.

Μάτην οἱ ἐπὶ τοῦ ἄμβωνοσ Τούρκοὶ ἐφώναζον πρὸσ τοῦσ φεύγοντεσ:

— Ποῦ πᾶτε, μωρὲ κακομοίριδεσ; Δὲν εἶνε πρᾶμμα. Μὴ φοβᾶσθε.

(*) Οὗτοσ ἔζη μέχρι τοῦ 1886, ὅτε ἐφονεύθη εἰς Ἀράδαιναν Σφακίων, ἐφ' ἣ Τούρκοσ παρητήσ τοῦ λαοῦ συνέθεσε τὸ γνωστὸν ἐν Κρήτῃ τραγοῦδι:

Δελῆ Κοεῖνη Ἄξενιανὲ ἐσάτουσ γραφτὸ σου, Στ' Ἀράδαινασ τὸ πέραμα νὰ βρῆσ τὸ θάνατό σου!

(*) Σφαγῆ

Ούδεις ήκουεν. Ο φόβος τούς είχε κυριεύσει τόσον εκ προηγουμένων κινδύνων, ώστε τούς εξετρέλλανε διά μιας και έφρευγον ως ζώα εκπονηθέντα.

Μετ' όλιγον ή εκκλησία είχεν έρημωθεί. Μόνον οι ιερείς ήμειναν και ο επίσκοπος, όστις, ώχρως άλλα γαλήνιος, ανέμενε μετά χριστιανικής καρτερίας τόν μαρτυρικόν θάνατον, όν τόσο άλλοι άρχιερείς πρό αυτού είχαν ύποστεί. Γραΐται δέ τινες, μείνασαι εις τόν γυναικωνίτην, ανεφώνουν θρηνωδώς: — Παναγία μου Παρθένε, λυπήθησόν τού χριστιανούς! 'Αγίε μου Μαθαίε, πρόφραξε!

Εύτυχώς οι φόβοι απέδειχθησαν κενοί. Τδού τι είχε συμβεί. Οι εν τή αύλή ευωχούμενοι Τούρκοι φρουροί, ειτά ένεκα μέθης, ειτε προσποιούμενοι διά να κερφοίσωσι τούς εν τή ναφ χριστιανούς, συνεπλάκησαν, εξαγαγόντες μαχαίρας και ανατρέφαντες τας τραπέζας εν βοή και θερύβω, άλλα προφθάσαντες ο Δελή Χουσεΐνης και ο Τοπούζης τούς έχώρισαν, χωρίς να συμβή τίποτε.

Τό επόμενον έτος, ληξάσης τής επαναστάσεως, ή Κρήτη περιήλθεν όριστικώς υπό τήν Αιγυπτιακήν κυριαρχίαν. Η κυριαρχία του Μεχμετ 'Αλη έδημιούργησεν εν τή νήσω εποχήν όλως νέαν, εποχήν δρακοντείου δικαιοσύνης και ισότητος μεταξύ χριστιανών και μουσουλμάνων. Όσει ο Αιγύπτιος στρατής ήθελε να μετρίσση τόν άλλον, όπερ ήσθάνθησαν οι Κρήτες διά τόν χωρισμόν τής πατρίδος αυτών εκ τής έλευθωρωθείσης Έλληνικής γωνίας, έλαθε δρακόντια μέτρα κατά των Τουρκοκρατικών κατορθώσας ούτω έντός όλίγου να καταστείλη τόν θράσος και τήν άγριότητα αυτών.

Οι Κρήτες χριστιανοί, εξελθόντες εν των φρικαλεοτήτων του γιαντισαρισμού, έθεώρησαν εύλόγως τήν εποχήν εκείνην ως τήν χρυσήν εποχήν τής μουσουλμανικής επί τής νήσου κυριαρχίας. Αι άρχαι προς μέν τούς Τούρκους έδεικνύοντο άμειλικτοι, προς δε τούς χριστιανούς παρείχον πάσων ύποστήσεων και ενθάρρυνσιν. Και καθήτησε να θεώνται εις τα κεντρικώτερα μέρη τής πόλεως χριστιανοί διασκεδάζοντες μετ' όθωμανιδων και ν' αδωσιν εις τας όδους δίστιχα οίον τó εξής:

Άγάπα με, χανούμη μου, κ' ες είμαι και ρωμηάκι
Και ο Μεχμετ 'Αλη πάσας έκοψε τó διασάκι.

Και ες απέτολμα ο Τούρκος να ένοχλήση έστω και διά λόγων μόνον τούς ούτω αποζημιούμενους διά τας προηγουμένας ταπεινώσεις. Επί άπλη καταγγελία του χριστιανού συνελαμβάνετο και μετά συνοπτικωτάτην διαδικασίαν άπεστέλλετο εις τήν άγχόνην, ή τούλάχιστον υπεβάλλετο εις τούτην μαστίγωνσιν, ώστε, αν δεν άπέθνησκεν υπό τήν μαστίγα, έξη του λοιπού κλην ζώνη.

Τουούτων έμφορούμενος διαθήσασεν ο εν τή νήσω αντιπρόσωπος του 'Αντιβασιλέως Μουσταφά πασάς και θέλων διά παντός τρόπον να έφελκύση τήν αγάπην και τήν έμπιστοσύνην των χριστιανών τής Κρήτης, έδωκε πάσαν έλευθερίαν εις τήν τέλει των θρησκευτικών αυτών τελετών. Και τήν ήμέραν του Πάσχα ού μόνον τιμητικήν φρουράν έστειλε

εις τόν μητροπολιτικόν ναόν, άλλα και τήν στρατιωτικήν μουσικήν, ήτις άπετελείτο εκ Γάλλων μουσικών.

Και εδάκρυν εκ χαράς οι χριστιανοί όταν τήν μεσημβρίαν είδον τόν αναπληρωτήν του μητροπολίτου, τόν επίσκοπον 'Αρκαδίας Μάξιμον, μεταβαίνοντα εις τόν ναόν του 'Αγίου Ματθαιού διά τής Πλατειάς Στρατάς επί μεγαλοπρεπούς άραβικού ίππου χρυσοφαλάρου, όν είχε στειλει επίτηδες ο πασάς, και περιστοιχούμενον υπό τεσσάρων χρυσοστολιστών σεΐθανών του σεραγίου. Όταν δέ μετ' όλιγον κατά τήν Δευτέραν 'Ανάστασιν έγένετο ή συνήθης δέσις πρό του καταστήματος του νοσοκομείου, ο χριστιανικός λαός άνέπεμφεν ειλικρινείς εύχας ύπέρ του Μεχμετ 'Αλη και του Διοικητού.

I. A. ΚΟΝΑΤΑΚΗΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΧΕΔΙΟΓΡΑΦΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΘΕΙΡΣΙΟΥ

Έν τινι πτέρυγι του μεγάρου τής 'Ολυμπιακής εκθέσεως, δεξιά τή είσόντι, εν πέντε αιθούσαις, άνοίγεται αύριον εκθεσις καλλιτεχνική των σχεδιογραφημάτων του εξόχου ζωγράφου Λουδοβίκου Θεΐρσιου.

Ούτος ήν υίός του μεγάλου φιλέλληνος Ειρηνάου Θεΐρσιου, έγεννήθη δ' εν Μονάχω, τή κλεινή κοιτίδι των καλών τεχνών, τή 1825. Σπουδάσας άρχικώς εν τή πατρίδι αυτού περι τήν ζωγραφικήν και μαθητής γενόμενος διακεκριμένος διδασκάλων μετέβη εις Ρώμην, ένθα κατήρτισε τελειότερον τας μελέτας αυτού. Τή 1852 δέ μετά του πατρός αυτού ήλθεν εις τήν Ελλάδα, όπου έτυχε θερμής δεξιώσεως παρά του φιλοτέχνου βασιλέως 'Οθωνος, όστις και διώρισεν αυτόν καθηγητήν τής ζωγραφικής. Εύνόητον, ότι άνήρ έχων οίον ο Θεΐρσιος παρελθόν, άνατραφείς εν πόλει, ένθα ή τέχνη έτύγγανε μεγίστης καλλιεργίας, εύνόητον, λέγομεν, ότι άνήρ τοιούτος, ευρισκόμενος εν γή, ένθα αυτό τó ιδανικόν του καλού άπεικονίσθη, θα ήσθάνετο έπιβολήν πρός έργα γενναία. Και όντως ο Θεΐρσιος κατέθετο πρώτος τας βάσεις τής έπιστημονικής, ούτως ειπείν, άγιογραφίας, φιλοτιμηθείς και ισχύσας να βελτιώση τήν ζωγραφικήν, τήν κατά τόν τρόπον τόν κληροδοτηθέντα υπό των Βυζαντινών εργαζομένων. Ούτως άφού ένταυθα έγραψεν έφ' ύποχρεώσιν τόν περιόριστον ναόν του άγίου Νικολάου, άνεχώρησεν εις Πετρούπολιν, κληθείς υπό τής ρωσικής κυβερνήσεως, βουλομένης να εισαγάγη μεταρρυθμίσεις εις τήν άγιογραφίαν. Έν τή πρωτεύουση των Τσάρων ο Θεΐρσιος έζωγράφησε τας εκκλησίας των Μεγάλων Δουκών Μιχαήλ και Νικολάου Νικολαΐεβιτς, αδελφών του αυτοκράτορος 'Αλεξάνδρου του Β'. Τήν αξίαν αυτού εκτιμώντες και οι εν Λονδίνω Έλληνες μετεπέμφσαντο αυτόν εκείσε, ένθα έφιλοτέχνησεν εν τή ναφ τής 'Αγίας Σοφίας τας έλαιογραφικάς εικόνας του εικονοστασίου.

Τα σχεδιογραφήματα των έργων του, εινε τα εκτιθέμενα σήμερον εν ταις αιθούσαις του 'Ολυμπείου. Ταυτα διακαώς επεθύμει να κησθηται ή πόλις του Μονάχου, άλλ' ο έπιφανής καλλιτέχνης, τιμών τήν Ελλάδα, προτροπέμενος δέ και υπό των όπρηρών θεραπόντων τής τέχνης, των αδελφών Λαμπάκη, άπίστευτε ταυτα πέρυσιν εις τήν Ελλάδα. Παραλαβόν δέ αυτα, τó διοικητικόν Συμβούλιον τής λαμπρόν προτιθέμενης σκοπόν και άριστα λειτουργούσης Χριστιανικής 'Αρχαιολογικής 'Εταιρίας συνέστησεν έπιτροπήν συγκειμένην εκ των συμβούλων κ.κ. Γ. Δουρούτη Ν. Διαμάντη, και 'Εμ. Λαμπάκη, άνδρών φιλοκάλων και φιλοτιμώς μοχθούτων προς ανάπτυξιν τής τέχνης παρ' ήμιν, οίτινες καταμετρούντες και ταξινομούντες επί ήμέρας κατήρτισαν εκθεσιν αξιολογωτάτην, άρωγόν έχοντες εν τή έπιχειρήσει ταυτη και τόν διηγήτορα τής χριστιανικής αρχαιολογίας κ. Γ. Λαμπάκη.

Τα σχεδιογραφήματα εινε εν όλω εν και εκατόν, ενια δ' αυτών εισι και εις άμφοτέρας τας παριάς γεγραμμένα. Μία δέ των εικόνων, άπεικονίζουσα τήν Δευτέραν Παρουσίαν, έχουσα μήκος 20 μέτρων και πλάτος δέκα μέτρων, διηρήθη. Παριστώσι δέ ήρωας και σκηνας εκ τής παλαιάς και νέας Διαθήκης. Διαπρέπουσιν εν ταις εικόσι ταυτάς ή «Δευτέρα Παρουσία», ή «Σταύρωσις», ή «Αποκαθήλωσις», ή «Οδοιπορία εις Έμμαούς», ή «Γέννησις του Χριστού», ή «Εξοδος εις Ιεροσόλυμα μετά βαίων και κλάδων», ο «Ιησους εύλογών τα παιδια» και ή «Θυσία του 'Αβραάμ».

Υπάρχει δ' εν αυταίς και «Μαγδαληνή» τής, ής τó πρόσωπον εινε εξόχου εκφράσεως. Οι προφήται του Θεΐρσιου έχουσι τήν τάσιν και τήν μεγαλοποίειαν των σχημάτων των προφητών του Μιχαήλ 'Αγγελου. Έν γένει εν τοις έργοις αυτού ένεστί τι προσεκαζόν αυτα τας γραφάς του μεγάλου τούτου Ιταλού ζωγράφου και του Ρωύβενς. Οι τύποι αυτού εινε γησιώσις Ιουδαϊκοί, ο Χριστός όμως διαλάμπεται υπό έσωτερικού τινος φωτός και ή φυσιογνωμία αυτού γλυκαίνεται. Η μορφή του 'Ιουδα εινε λιαν έπιτετυχημένη, φαίνεται δ' ούτος κατ' εύθειαν άπόγονος του εν τή «Δείπνω» του Λεονάρδου Δά Βίντσι θαυμαζομένου μοχθηρού και στυγνού άνδραρίου. Τινές των γυναικών εις κάλλους θαυμασίου, άλλ' ή καλλονή αυτών εινε μετά σεμνότητος συγκερασαμένη. Οι άγγελοι αυτού έχουσι, όπως αι συλλήψεις του Πουβι δέ Σιαβάν, τόν αυτόν τύπον, ως να έχρησιμειυσεν εις τόν ζωγράφον προς τας διαφόρους ταυτας άπεικονίσεις τó αυτό πρόσωπον ως πρότυπον, ως ή Φορναρίνα άλλοτε εις τόν Ραφαήλ. Εις δέ Παντοκράτωρ έχει τήν τεθλιμένην όψιν του θεού των χριστιανών, θεού δακρύων και λύπης, οίος εινε και ο εν τή μονή του Δαφνίου εικονιζόμενος. Σύμπλεγμα τι έχει παράδοξον τήν σύνθεσιν, παριστών τούς άποστόλους έρχομένους πρό του 'Ιησού μετά περιέργων κινήματων, κρατούντας ανά χείρας προσόψιον, ού μόνος στερείται ο 'Ιουδας, όστις εις αντίστικωμα φέρεται διάβολόν τινα επί κεφαλής.

Οι καλλιτέχνηαι ήμων πολλά έχουσι να διδαχθώσιν από τής μελέτης τούτων. Ο Θεΐρσιος έχει τήν έμπνευσιν των νεωτέρων καλλιτεχνών τής Δύσεως, χωρίς όμως να άφίνηται εις τας άκρότητας τής τεχνοτροπίας αυτών. Αι πτυχώσεις και αι στάσεις των προσώπων εινε μετά μεγάλης συμμετρίας και μετά σοφίας επεξεργασμένα, άποδεικνύουσαι τόν αληθή τεχνίτην τόν αναλαβόντα να άναμορφώση τήν άγιογραφίαν τής ανατολικής εκκλησίας. Λυπηρόν όμως ότι ή Χριστιανική 'Αρχαιολογική 'Εταιρεία δέν εκέκτισαι χώρον ίδιον, ίνα διαφυλάττη τά έργα ταυτα εν διηκεσει, ως ειπεν, εκθέσει. Κειμήλια τοιαυτα εν Ευρώπη αξιούνται μεγάλης προσοχής, ευρύτατα δ' οικήματα άφιερώνται εις έναπόθεσιν αυτών, άτινα μελετώγαι ένίοτε σπουδαιότερον και των άριτων καλλιτεχνημάτων. Διότι εν τή ζωγραφική τó σχέδιον εινε αυτή ή ψυχή του έργου, ήσωμένου του χρώματος.

Ο Θεΐρσιος έπραξεν εν τή 'Ανατολή ύπέρ τής κατ' έξοχην χριστιανικής τέχνης, τής ζωγραφικής, ο, τι εν τή Δύσει κατεργάσατο ο έξοχος γάλλος ζωγράφος Ιππόλυτος Φλανδρέν, ο κοσμησας διά σειράς άγιογραφιών τó έσωτερικόν του παρισνού ναού του 'Αγίου Γερμανού, του εν τή Λειμώνι, και τόν ναόν του άγίου Βικεντίου και άγίου Παύλου και ούτινος ή τεχνοτροπία πολυ έκτιμάται υπό των ειδότων. Πεπεισμεθα ότι οι άρομόδιοι θα βοηθήσων εν παντός τρόπου τή έταιρεία να δυνηθη αυτη σπουδαιότερόν τι να ποιήσεται πρόάγουσα τήν ανάπτυξιν τής τέχνης και γενικώτερον του καλού τó αισθημα μορφούσα.

'Αλλ' εκτός των έργων τούτων, ή εκθεσις κέκτιται και άλλην πολλήν σημασίαν διότι εν αυτη άνάκεινται και πενήκοντα ύδατογραφία του αντιπροέδρου τής έταιρείας κλεινού ιατρού και αρχαιολόγου κ. Πασπάτη, παριστώσαι τα βυζαντινά εν Κωνσταντινουπόλει κτίρια και δωρηθείσαι υπό του φερρόνου και πολυμαθούς λογίου τή έταιρεία. Πρός δε τούτοις εν ταις αιθούσαις ταυτας εκτιθενται και αρχιτεκτονικαι κατόψεις πολλών εν 'Ελλάδι ναών, χρώμα αξιον λόγου, έπιτευχθεν τή έπιμελεία του κ. Γεωργίου Λαμπάκη.

Περατούντες τας άτελεις ταυτας και βραχεία σημιώσεις, ευχόμεθα, ίνα ή δωρεά αυτη χρησιμειούση όντως ως πρόδρομος τής ιδρύσεως μεγάλης χριστιανικής πινακοθήκης εν τή μουσειω τής χριστιανικής αρχαιολογίας και τέχνης, δοθη δ' ούτω ώθησει προς συμπλήξιν ιδίας σχολής τής Βυζαντιακής άγιογραφίας, άπαραίτητως αναγκαίας όπως προέβλη και παρ' ήμιν ανάπτυξις τής τής καλαισθησίας. Όμολογούμεν δέ τίν προσήκοντα έπαινον τοις έπιμεληθείσι περι τήν κατάρτισιν τής εκθέσεως, μαλιστα δέ τοις κκ. αδελφοις Λαμπάκη, άν αι ενέργειαι κυρίως προσέποιονται τή 'Ελλάδι τόν θησαυρίν των σχεδιογραφημάτων του Θεΐρσιου.

G. E. ΜΕΣΗΣ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΜΑΓΕΥΜΕΝΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ

Τό μέγαρον του πλουσιού τραπέζιτου Ζ έφαινετο πυρίφλεκτον κατά τινα έσπέραν των 'Αποκρεων, καθ' ήν έδιδετο χορός εις τας εύρειας και φιλοξένους αυτού αιθούσας. έντός των όποιων συννητάτο ή καλλιτέρα κοινωνία τής πρωτεύουσας από τού διπλωματικού σώματος μέχρι του τελευταίου τραπέζομεσιτου. Η θυγάτηρ του οικοδεσπότη θεωρουμένη δικαίως μία των ωραιότερων 'Αθηναίων, ως και τó λαμπρότερον υπό πάσαν έποψιν συνοικέσιον, εισήρχετο εις τó εικοστόν πρώτον έτος τής ηλικίας τής, άλλα μεθ' όλην τήν συρροήν των κομψών μνηστήρων, ούδόλωσ έφαινετο διατεθειμένη όπως άπομακρυνθη των λατρευτών γονέων τής, οι όποιοι άλλως τε ούδόλωσ τήν έβάζον προς τούτο, καιτοι όλοψύχως έπόθουν τήν άποκατάστασιν τής αγαπητής των 'Ελλης. Μόνος, εξ όλης τής οικογενείας, ο αδελφός τής Τάσος, νέος εικοσειξάετης, είχε λόγους αποχωρήσας, όπως ύπανδρευθη τάχιστα ή αδελφή του, ή όποια όμως γνωρίζουσα τó μυστικόν τής καρδιάς του έπέμενε εις τήν άποκατάστασιν του πρώτου αυτου έναντίον των άντιρρήσεων των γονέων των περι των κοινωνικών έθιμων, τα όποια ψέγουσαι τήν άποκατάστασιν του υιού πρό τής κόρης.

— Πρέπει να νυμφευθη ο Τάσος, Ελεγεν ή 'Ελλη εις τούς γονείς τής: 'Εγώ... δέν τó έχω κατά νουν... άκόμη... θα κερφθώ...

— Άδύνατον, κόρη μου, έλεγεν ή φιλόστοργος άλλα σοβαρά ήήτηρ τής, άδύνατον, θα ύπανδρευθής συ πρώτη και έπειτα ο Τάσος. Δέν ήξούρω διατι μισεις τόν γάμον... δέν σε βιάζω, άλλα σκέψου ότι εισαι εικοσι ενός έτους... και έγώ εις τήν ηλικίαν σου ειχόν δύο τέκνα. Σκέψου... άλλα δέν δύνασαι να μείνης γεροντοκόρη... τόσοι νέοι όπως πρέπει, πλούσιοι, ωραιοι, εξήτησαν τήν χείρά σου... Δια σε διδομεν τούς χορούς... και όμως πάντοτε αναβάλλεις. Είπέ μου επί τέλους, 'Ελλη, διατι δέν άνοίγεις τήν καρδιά σου εις τήν μητέρα σου; Μήπως αγαπής κανένα;

Τοιαυτας έρωτήσεις απήνυθε σχεδόν καθ' εκάστην ή κυρία Ζ. εις τήν κόρην τής. 'Αλλ' ή 'Ελλη αντί πάσης όριστικής απαντήσεως, διεβεβαίω αυτην ότι δέν θέλει άκόμη ν' άπομακρυνθη από τούς γονείς τής, και μειδιώσα έσφιγγεν εις τας άγκάλας τής τήν άπλην και αγαθήν μητέρα τής, ή όποια καθησυχάζουσα τοιουτοτρόπως έπανυα τή όμιλήν περι γάμου. 'Αλλ' εάν ήτο διορατικώτερα, εάν έψυχολόγει πλειότερον τó πικρόν εκείνο μειδιάμα τής θυγατρός τής, δέν θα έκοιμάτο επί ρόδων ή αγαθήν ήήτηρ.

Και οι χοροί διεδέχοντο άλλήλους. Οι μνηστήρες μη άπειλιζόμενοι πρό τής ψυχράς άλλ' ευγενούς έπιφυλακτικότητος τής κόρης του τραπέζιτου, επενόουν όλα τα μέσα εκείνα, άτινα άπαιτεί ή εκπόρθησις πλουσίας προικός, άλλ' έναυάγουν άπασαι αι άργο-

ναυτικαι των εκστρατείας προς άρπαγήν του χρυσού δέρατος άπέναντι τής σιδηράς θελήσεως τής 'Ελλης όπως μείνη επί έτη τινα άκόμη πλησίον των γονέων τής. Αι κακαι γλώσσαι άκονιζόμεναι υπό τού φθόου και τής άποτυχίας έπλασσαν έρωτικές περιπέτειας εις βάρος τής εναρέτου κόρης. Η δέ μοχθηρία των άποτυχόντων μνηστήρων προέδαινε μέχρι του σημείου να έφευρίσκωσι κεικουμένα έλαττώματα εις τó πλαστικόν ως Καρυάτιδος τής 'Ελλης σώμα.

Και αυτη ή Μαρία, ή φίλη και συμμαθητρία τής, διά τήν όποιαν ούδέν άπόρητον ύπήρχεν, ήπότερι με τήν στάσιν τής φίλης τής. 'Αν ήτο έρωσ δέν ώφειλε να εκμυστηρευθη εις τήν μόνην φίλην τής, εις τήν αδελφήν τής, και, αδελφήν τής, άφού ο Τάσος, ο αδελφός τής, ήτο ο εκλεκτός τής καρδιάς τής; Μήπως εκείνη δέν έλεγε τα πάντα εις τήν 'Ελλην;

Στηρίζουσαι τούς βραχιόνιας των αι δύο φίλαι επί τινος παραθύρου βλέποντες επί τής όπισθίας αύλής του μεγάρου, πλαισιούμενου υπό μαγευτικού θερμοκηπίου, άνέπνεον μετά τας κινήσεις του στροβίλου τήν νυκτερινήν δρόσον του Μαρτίου. 'Επωφεληθείσαι του διαλείμματος του χορού, και άποφεύγουσαι τας άηδεις των χορευτών έρωτοτροπίας, προσεπάθησαν ν' άπομονωθώσιν όλίγον από τόν συναστισμόν του χορευτικού πλήθους. Περιβάλλουσα διά του γυμνού βραχιόνος τής τήν λεπτοσφα όσφύν τής φίλης τής ή 'Ελλη, εν φ' επί του έτέρου ιστήριζε τήν ροδοπάρειον μορφήν τής, έτήρει μυστηριώδη σιγήν, άτεινίζουσα τήν τρομοσβύνουσαν λάμψιν των άστέρων, και όμοιάζουσα εν τή στάσει ταυτη, με τήν πλουσίαν ίβενώδη κόμην τής, προς έκτατικήν Σιβυλλαν ζητούσαν από του ένάστρατου στερεώματος μυστικήν τινα μαντείαν. Η φίλη τής, ή ξανθή Μαρία, τούναντίον εξήστραπτεν εξ εύτυχίας. Ο χορός είχαν επί τοσοούτον διαθερμάνει τó ραδιόν και εύμελις σώμά τής, ώστε έφαινετο φρίσσον τούτο υπό τήν περιπτύξιν τής φίλης τής.

— Διατι δέν μου άνοίγεις τήν καρδιάν σου 'Ελλη μου; Τι έχεις και εισαι τόσον μελαγχολική; Αυτό άκριβώς μου έλεγε και ο Τάσος άπόψε. Πόσον θα ήμουν άκόμη εύτυχεστέρα, εάν ήσο και συ αδελφή μου. Δέν θα μου εκμυστηρευθής επί τέλους τó μυστικόν τής καρδιάς σου; Διότι δέν άπατώμαι έγώ, κάτι έχεις... κάτι μου κρύπτεις. Και ή ξανθή Μαρία έδύθιζε τούς βαθυκάινους όφθαλμούς τής, εις τούς μελανας όφθαλμούς τής 'Ελλης με τόσον παρακλητικόν τόνον, με τόσον ικετιδα φωνήν, ώστε ή φίλη τής άφίνουσα τήν σοβαράν και αγαλαματώδη στάσιν τής, ήτένισε τήν Μαριάν μετά παράδοξου μειδιάματος. Κατά τήν στιγμήν εκείνην όμοιάζον αι δύο φίλαι, ή μία ξανθή, ή άλλη μελαγγύχρους προς τήν τρυφεράν 'Ισμήνην και τήν σοβαράν 'Αντιγόνην.

— Τό μυστικόν μου!... ειπεν ή 'Ελλη έλαφρώς ώχρισάσα, εν φ' ή χείρ τής υπέτρεμεν εν τή χειρι τής φίλης τής. Τό μυστικόν μου!... Ποιος σοι ειπεν διά τó μυστικόν μου, Μαρία;... — 'Ελλη μου, μη μου τó κρύπτεις...

δεν άπατάται ή καρδιά μιας άληθους φίλης... Άγαπάς... Καί έν τούτοις έχεις την δύναμιν να τό κρύψεις από έμέ... την άδελφή σου... την μέλλουσαν νύμφην σου, προσέθηκεν έρυθρίωσα όλίγον. Τί καρδιά είναι ή ιδική σου;... Πώς δύνασαι να τό έχεις μυστικόν εις τά βάθη της ψυχής σου;... Έγώ θά έσκαζα... Έλα είπέ μου... Έλλη μου, καλή μου Έλλη... Είναι εδώ;... Είς τόν χορόν άπόψε;... δειξέ μου τον... Δέν είμπορεί παρά να ένε αξιός σου... Διά να τόν άγαπήσης σύ... Θεέ μου, τί έχεις;... Έλλη, μήπως πάσχεις;...

Η Έλλη ήτο κάτωγρος. Έστράφη πρός τό παραθύρον και στήριξα εντός των δύο χειρών τό πρόσωπόν της, τό όποιον έλαθεν αϊνυηδώς έκφρασαν άρρήτου άλγους, έφαιγετο παλαιούσα μεταξύ του πόθου να κλάσση και του φόβου μή έγείρη την περιέργειαν των προσκεκλημένων. Τό στήθος της έξογκούτο άνωθεν του στήθοδέσμου της μέχρι διαρρηξέως.

Η Μαρία την παρετήρη έντρομος. Μετενόει σχεδόν διά την παιδικήν περιέργειάν της, ώς να είχε την συναίσθησιν ότι διεπράξε παράπτωμά τι.

— Έλλη, συγγνώμη, μυριάκις συγγνώμη, είπεν ήμιδακρύουσα. Είμαι φρικτά περίεργος... Σέ έπειράξα ή άθλία με τάς περίεργους έρωτήσεις μου... Συγγνώμη... Φύλαξε τό μυστικόν σου, άν έχης...

— Ναί, έχω... και είναι τόσον μυστικόν, ώστε ποτέ ένε άδύνατον και εις σε άκόμη να τό έκμυστηρέυθω... Θα τό κρύψω μέχρι τάφου...

Βαθύς, ύπόκωφος στεναγμός έξέφυγε του στήθους της. Την στιγμήν εκείνην έπλησάζεν ό άδελφός της, φαιδρός και πλήρης έρωτος, όπως προσκαλέση την Μαρίαν διά τόν τετραύχρον, τό προανακρουσμα του όποιου ήρξατο ήδη κρουόμενον επί του κλειδοκυμβάλου.

— Τί μυστικά λέγετε σεις; αι δύο εδω εις τό παραθύρι... ήρώτησε μειδιών ό Τάσος. Άλλ' έπλάγεις διά την άλλοίωσιν του προσώπου της άδελφής του, ήλλαξε τόνον.

— Τί συμβαίνει; τί έχεις, Έλλη;...

— Τίποτε... ό χορός... μ' έξάλλασε... άπήντησεν εκείνη προσπαθούσα να συνέλθη και άφίνουσα τό ζεύγος των έραστών μόνον έρρίφθη άλλοφρων εις τόν χορόν εντός του όποιου έξήτησε να κατευάση τά κατατρυχοντα αυτήν ινδάματα της φλεγμαινούσης φαντασίας της.

— Να σου είπώ, Τάσο... μήπως είξέυρεις σύ τί έχει ή Έλλη; Παράδοξον πλάσμα! Μήπως είναι έρωτημένη;

— Α! μπά! και δέν θα μάς τό έλεγεν εις ήμάς τούλάχιστον... Άδύνατον... Είναι άλλόκοτος χαρακτήρ... φαντασιοκόπος... Ποιός ζεύρει πάλι...

— Μήπως κανείς από τους φίλους σου... δέν δύνασαι να την έρωτήσεις;...

— Έγώ πολλούς φίλους δέν έχω, Μαρία μου. Ένα είχα... και τόν έχασα... απέθανε πρό ενός έτους... Τόν ένθυμείσαι... εκείνος με τόν όποιον μ' έβλεπες τόσον συχνά μαζί... Απέθανε φθαικός... Έκείνος ούτε έτόλμα να την άτενίση... άλλως τε

ήγάπα τόσον ιδανικώς... Άμφιβάλλω μάλιστα άν τόν έρωτίξεν ή Έλλη καλά, κακά... Μόνον όταν έδώσαμεν έξετάσεις έμελετήσαμεν μαζί όλίγους μήνας και έκλειόμεθα εις τό δωμάτιόν μου... Τί χρυσή καρδιά! Τί πνεύμα!... Έλα, άγάπη μου να χορεύσωμεν... Άς άφήσωμεν τάς θλιβεράς σκέψεις...

Ο χορός κατέπαυσεν. Τό πρό όλίγου θορυβώδες μέγαρον έγένετο σιωπηλόν. Έξ όλων δέ των πρό όλίγου έξεστραπτόντων παραθύρων, έν μονον έμεινε άνοιχτόν και φωτισόμενον άμυδρώς. Ητο τό παράθυρον της Έλλης. Ο άδελφός της, θέλων να διαλευκάνη τό μυστικόν της, είχε εισέλθει εις τό δωμάτιόν της, και παρακάλεσε αυτήν να του άνοιξη την καρδίαν της. Η Έλλη έφαινετο συγκενινημένη, άλλ' έφαινετο έχουσα στερεάν άπόφασιν να μή έλθη εις έκμυστηρέυσεις. Ο Τάσος έκέτευσεν αυτήν έν όνόματι του Θεού και των γονέων των. Άδύνατον.

— Δέν έχω τίποτε, άδελφέ μου, έλεγε μειδιώσα άλλόκοτως τίποτε. Πήγαίνε να κοιμηθής. Αφσεί με.

Και ό Τάσος κινών την κεφαλήν του θλιβερώς, έξήλθεν όπως υπάγη να κοιμηθής.

Μείνασα μόνη ή Έλλη, έκλειδωσε την θύραν του δωματίου της. Βεβαιωθείσα δε μετά τινά λεπτά της ώρας, ότι ό άδελφός της είχε κατακλιθής, έλαβε μικρόν κλειδίον και άνοιξασα συρτάριόν τι του καλλυντηρίου της, έσυρεν έξ αυτού όγκώδες τετραύχρον κιτρινωπόν εκ της πολυκαιρίας, επί του όποιου υπήρχεν ό έξής τίτλος χειρόγραφος:

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

Είς τάς ύπερδιακοκίας σελίδας του παραδόξου τούτου χειρογράφου, γεγραμμένου με ύφος άποκαλυπτικόν, έξιστορείτο όλόκληρος ό βίος του νεκρού εκείνου φίλου του άδελφού της, του μυστηριώδους εκείνου νεανίου, όστις έφαινετο ως μετέωρον ενώπιόν της, έσχε τόσον θλιβερόν τέλος.

Καίτοι ούδεμίαν τή είπε λέξιν, τοσούτον είχόν πύρ οι μέλανες εκείνοι όφθαλμοί του, ώστε ένόμιζεν ή έξ αρχής της γνωριμίας των ταραχθείσα Έλλη, ότι ενεστάλαξαν ύγρόν τι πύρ εις την καρδίαν της. Τί ήτο ή άκτανόνητος εκείνη έλξις, ήν ήσθάνετο όταν ό άδελφός της ώμίλει ένθουσιωδώς περί του φίλου του, και ή μυστηριώδης εκείνη τηλαίσθησις, ήτις έδόνει την καρδίαν της επί τή βαθεία προαισθήσει συμμερίζομένου αισθηματος; Και όμως δέν είχαν άναλλάξει είμή ένθουσιωδεις τινας φράσεις, συγκοπτομένας ένίοτε υπό άνεξηγήτου συγκινήσεως. Τίποτε άλλο. Μόνον όταν ό άδελφός της περίλυπος τή άνήγγειλε τόν θάνατον του φίλου του, ήσθάνθη άκοούσιον τινα κλονισμόν της καρδιάς της. Προσπάθει να έξηγήση την άρρητον θλίψιν, ήτις την κατέλαθεν επί τή άγγελία του θανάτου ανθρώπου, μεθ' ου μόλις άντηλλάξεν άσημάντους τινάς λέξεις, και δέν ήδυνήθη να λύση τόν παράδοξον τούτον γρίφον. Μετά τινας ήμέρας ό Τάσος είπεν εις την οικογένειάν του, ότι έκληρονόμησε

παρά του φίλου του την βιβλιοθήκην του και τά χειρόγραφα. Οτε δέ την επαύριον, μεθ' όλας τάς διαμαρτυρήσεις των γονέων του έναντίον πραγμάτων προερχομένων έξ ανθρώπου φθαικού, έκομίσθησαν τά βιβλία του εις τό δωμάτιόν του άδελφού της, ήσθάνετο έντός της ψυχής της άόρατόν τινα δύναμιν, έλκουσαν αυτήν πρός την βιβλιοθήκην του νεκρού. Μεταξύ των βιβλίων και των έπιστημονικών χειρογράφων του, άνεκάλυψε και τό μυστηριώδες εκείνο χειρόγραφο μετά του άλλόκοτου εκείνου τίτλου «Ιστορία μιας ψυχής». Κατελήφθη υπό τσιαούτης περιεργείας, ώστε τό ήρπαξε πυρετώδως, τό έφερεν εις τό δωμάτιόν της, και διήλθεν όλόκληρον την νύκτα άναγνώσκουσα αυτό. Και την επαύριον ή Έλλη είχε τελείως μεταμορφωθής. Τό πύρινον εκείνο βάπτισμα εις τό όποιον έλούσθη ή παρθενική ψυχή της εκ της άναγνώσεως του άποκαλυπτικού βιβλίου, μεσουτό ύπερκόμιζον ιδεών και αισθημάτων, ένέπλησεν αυτήν μυστικού τινος πόθου πρός την άποχομένην ψυχήν του άγαπήσαντος αυτήν νεανίου. Τουούτον έρωτα υπεράυλον ούδέποτε ήθελε δυνήθη ή Έλλη να κατανοήση εάν άνεγίνωσκεν αυτόν και εις τό ψυχολογικώς άναλυτικώτερον βιβλίον του κόσμου τούτου. Η Ιστορία μιας ψυχής έφαινετο γραφείσα ούχι διά του μέσου σαρκίνης χειρός και της χαλυβδίνης γραφίδος, διότι όσον προσηλούτο έν τή έκστάσει της άναγνώσεως των φλογερών εκείνων ρημάτων, επί τοσούτον έπιθετο ότι έβλεπε τά δια μελάνης γραφέντα γράμματα λαμβάνοντα όλίγον κατ' όλίγον φωτεινήν τινα χροιάν, ως τό *Mare θεαλ φαρές* του βιβλικού εκείνου βασιλέως. Άλλ' έπίσης δέν θά ήδύνατο να κατανοήση τάς άναριθμήτους εκείνας μακαρίας περιπλανήσεις της ψυχής του Παύλου ανά τους φωτοβόλους άστέρους πρό της άργιλώδους ένσαρκώσεως αυτής έν τω πλανήτη τούτω άνευ των έπομένων στίχων:

Όταν νεκρός έδιαβαίνα 'στής γής τή σφαίρα, Δέν έτόλμουσα να σου πώ τόν έρωτά μου, Μα πένου εδω στον πύρινον, καθάρια αίθερα, εδω που ζω άν' τα γήινα μακρυά δεσμά μου, Που ή ψυχή μου σε θαρει νύχτα και μέρα, Τώρα θ' άκούσης μυστικά τόν έρωτά μου.

Τόν έρωτα μου θά σου πώ ήτανε λαύρα από εκείνη π' ό θεός φυσά στα στήθια, που δέν θροσίζει ούτε νερό του κόσμου ή αύρα, φλόγα που ή πίστι ανέθεσε κι Άναθε ή Άληθεία και μοδκανε τά σωτικά 'σά στήχη μαύρα, ως που ή ψυχή μ' έπέταξε από τά στήθια.

Και τώρα του Θεού ή πνοή σε κάθε άστέρι την άδελφή της καρτερεί, πη θεία ψυχή σου γι' αυτό σε' άγνί σου νεκρα γίνονται ταίρι και σμίγουμε ή δυο μαζί 'στην προσευχή σου, ως που άθάνατο φτερό σταάστρα θά φέρει, εις την πατρίδα των ψυχών, τή θεία ψυχή σου.

Και ως να ήτο μυστηριώδης όρκος ή έξλαστήριος προσευχή τό παράδοξον τούτο ποίημα, ή Έλλη άπεκουμάτο ψιθυρίζουσα αυτό καθ' έκάστην νύκτα, ένφ' υπό τό πρασπεφάλαιόν της έσφιγγεν ή χείρ της ως ευαχ-

γέλιον τό χειρόγραφο του νεκρού νυμφίου της, όστις μόλις έκλειε τους όφθαλμούς της, έπεροίτα έν όλη τή αίγλη ζωής φωτεινότερας εις τους άστέροντας κόσμους των όνειρων της. Και αι δύο έρωσαι ψυχαι κρατούμεναι από της χειρός επέτασαν καθ' έκάστην εις άλλους πλανήτας τελειότερους, πλήρεις κάλλους και αρμονίας. Έγειρομένη έξ όνειρου διαρκέσαντος ώρας τινας μόνον της αύγης, ένόμιζεν ότι έξησεν επί μυριάδας αιώνων εις τάς Έδემ εκείνας του άνεσπέρου φωτός και του αιώνιου έαρος, εις τάς όποιας αι τέχναι και αι έπιστήμαι ήσαν έν τελειότητι Θεού. Άνοήγασα τους έκπληκτους όφθαλμούς της και βλέπουσα έξηπλωμένον τό σώμα της επί της κλίνης, ήσθάνετο άλγειόν τι συναίσθημα νομίζουσα ότι έφρίσκειτο έντός τάφου μετά την παραδείσιον ζωήν του όνειρου της. Και έκλειεν έντρομος τους όφθαλμούς της νομίζουσα ότι ήτο νεκρά έν έργηγόρει και ζωσα μόνον καθ' ύπνους.

Όταν άφινε την κλίνην της είχαν επί πολλήν ώραν άκόμη την όψιν ανθρώπου εύρισκόμενου έν ύπνοβασι, ή ύπνωσιμένου από του όποιου λείπει έντελώς ή ψυχή και ή θέλησις. Και όσημέραι καθίστατο μελαγχολική και μυστηριώδης ως Πυθια. Οι γονείς της και ό άδελφός της ήρξαντο άνησυχούστες, άλλ' εκείνη κρύπτουσα μετά μεγαλειτέρας όσημέραι έπιμονής τό μυστικόν της, κατέστη τοσούτον σιωπηλή, ώστε όλίγον άπειγής της έντελους άρασίας. Η φίλη της Μαρία δέν έτόλμα να έξηγήσση πλειότερον τα άδύτα της καρδιάς της Έλλης, άλλ' έπίστευεν άδισσίστως, ότι ή φίλη της ήγάπα τινά χωρίς νταγαπάται, και την ιδίαν της ταύτην συνεμερίζετο ό Τάσος και ή οικογένειά της.

Ο Κύριος Ζ. όστις έλάτρευε την θυγάτερα του, βλέπων έξαφανίζόμενα έσκαί τά ροδα από του προσώπου της Έλλης του, προσέκλεισεν ένα νευρολόγον, όστις μετά της διακρινούσης τους ιατρούς, μας άσθεντικότητος, άπέδωκεν εις ύστερισμούς την κατάσταση της, και διεγράψε τιαούτην θεραπειάν, ώστε να καθίσταται τρις τούλάχιστον της ήμέρας άπαραίτητος ή παρούσα του εις τόν όικον του πλουσίου τραπέζιτου. Η Έλλη έδέχετο τόν ιατρόν με τό πικρόν εκείνο μειδίαμα των μαρτύρων και φκτειρά την άνθρωπινήν έπιστήμην. Η ψυχή της, πυρπολούσα ήμέρα τή ήμέρα τό εύπλαστον εκείνο σώμα εκ των νευρετινών ανά τους φωτοβόλους κόσμους περιπλανησών της, έπέχυσεν ώχράν τινα στιλβηδόνα επί της άλλωτε ροδίνης εκείνης μορφής. Και όσημέραι ώχρία, και βαθμηδόν έμαραίνετο. Δύο ταξείδια εις Παρίσιον πρός τους μεγάλους άλλα και τόσον μετριόφρονας της έπιστήμης έργάτας, έμειναν άτελεσφόρατα. Η Έλλη εις τάς έπιμόνους έρωτήσεις των ιατρών ώχυροτότο όπισθεν της μυστηριώδους άρασίας της, και έκράτει άγρυπνος εις τά βάθη της καρδιάς της τό προσφιλέ μυστικόν της, ως ό μυθικός εκείνος δράκων έφύλασσε τους θησαυρούς εις τά βάθη του άποκρύφου σπηλαίου. Την νύκτα δε, μετά τάς βασιάνους,

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Z.

TAPPITAOYN

ας ύφίστατο καθ' όλην την ήμέραν εκ της άφορήτου πολυπραγμοσύνης των περι αυτήν, άντημείβετο ή λευχείμων ψυχή της εις τάς άγκάλας της άδελφής της, ήτις την περιέμενε εις τάς αιθέρια ύψη, και εκεί αι δύο φλόγες άπέτελουν μίαν λάμψιν, έν πύρινον φίλημα άτέρμον, αιώνιον. Βλέπουσαι δ' έκείθεν τό επί της κλίνης γυμνόν σώμα της Έλλης, φθινον μικρόν και κατ' όλίγον, έπληρούντο μακαρίας εύφροσύνης επί τή προσεχέι άπελευθερώσει της από τά γήινα εκείνα δεσμά της. Και έφιλοούντο, και σύνεσφιγγόντο και καθηδύνοντο.

Την πραιν ήναγκάζοντο να κτυπώσιν ισχυρώς την θύραν, όπως έξυπνήση ή ουρανοβάμων ύπνοβάτις. Βλέποντες δε περί τά ύπόπια αυτής μελανοκύανον κύκλον πλαισιούντα τους έκστατικούς όφθαλμούς της κατελαμβάνοντο υπό άπελπισίας, ή δε μητρ αυτής σφιγγουσα αυτήν εις τάς άγκάλας της την περιέβρεχε διά των δακρύων της.

Τά φύλλα του φθινοπώρου έκάλυπτον τους άγρούς με τους παχεις τάπητάς των. Η δε Έλλη καθήμενη επί του παραθύρου, κατελαμβάνετο υπό μυστικής χαράς επί τή άπομυθώσει των άδελφών του κήπου των, και ώκτερε τους άσθενείς εκείνους, οίτινες τρέμουσι πρό της πτώσεως των φύλλων, και έψιθύριζει έν έκστάσει:

Ως που άθάνατο φτερό σταάστρα θά φέρη Είς την πατρίδα των ψυχών, τή θεία ψυχή σου.

Και έξάγουσα εκ του κόλπου της τό μαγικόν εκείνο χειρόγραφον τό ήσπάζετο παραπεταμένως ως να έρρόφα από των κιτρινωπών σελίδων του τό νεκρά της άθανασίας, ένφ' φύλλον ίτέας παρασυρθεί υπό πνοής άνέμου έπιπτεν εις τά στήθη της.

Ητο ή δεκάτη της πραινής ώρα, και ή Έλλη δέν είχαν άνοιξει την θύραν του δωματίου της. Άνησυχία κατέλαβε τους γονείς της. Ο Τάσος έβρόντα εις την θύραν: — Έλλη, άνοιξε, Έλλη, άνοιξε λοιπόν ύπναρού!

Άλλά σιγή έπεκράτει έν τω δωμάτιω. Μετά πολλάς ματαίας προσκλήσεις, ό Τάσος άνησυχίας ήρξατο λακτίζων δι' όλης της δυνάμειως την θύραν, ήτις μετά τινά λεπτά της ώρας ένέδωκεν. Ωρμησαν όλοι ή οικογένεια και οι ύπνρηται εις την κλίνην της κόρης.

Η Έλλη σφιγγουσα εις τό στήθος της τό χειρόγραφον έμειδία άκόμη, άλλ' ήτο νεκρά. Η ψυχή της δέν είχαν έπανέλθει εκ της αιθερίας άποδημίας της.

— Παιδί μου, Έλλη μου, έκραύασεν ή μητήρ της, άφουάνεργασε τόν μυστηριώδη τίτλον του χειρογράφου, μαγευμένα βιβλία έδιάβαζες, παιδί μου;

— Α!... άνέκραζεν ό Τάσος, είναι τό χειρόγραφον του...

Και ή οικογένεια μετά τους θρήνους και κοπετούς έρριπεν έν άγανακτήσει τό χειρόγραφον εις τό πύρ.

Και ή φλόξ έξηφανίσθη διά της φλογός.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Κατά την εις Τάρρυταουν έκδρομήν μου έπισκέφθη τό Δρην—Μπούς πολίγιον κείμενον εις τριών μιλίων άπόστασιν της Τάρρυταουν, ένθα εις άπομυθωμένον μέρος άνεγείρεται μνημείον πρός άνάμνησιν του Βαν-Ούαρτ του συλλαβόντος τον συνταγματάρχην Άνδρέ, βρεττανικόν κατασκόπον.

Ο άνήρ ό μετά δύο έταίρων συνασθενών έν τή καταχθονίω όδω τόν ύπνομυόμεντα την άμερικανικήν έλευθερίαν, ήτο άπλους δημοκράτης, ένφ' ό Άνδρέ ήν βλαστός άριστοκρατικής οικογενείας, διό έν Άγγλία έξεδηλώθη μεγάλη ύπερ αυτού συμπάθεια, ζήματα και ωδαί έγέγοντο πρός τιμήν του, και δάκρυα έρρευσαν εκ παρθενικών όφθαλμών διά τόν ώραϊον τούτον πολεμάρχην και καλλιτέγγην.

Θα ήτο φρικώδες να βλέπη τις τόν άλλοτε έξεχρόμενον των πεπληρωμένων αιθουσών, ένθα αι κυρίαί έτρεχον, όπως τύχωσιν όλίγων στίχων του επί των λευκωμάτων των, αναβαίνοντα τό ίκρίωμα της άγχόνης, και έν μια στιγμή περιβάλλοντα τόν τράχηλον αυτού διά του κανναθίου λαμιδούτου, έχοντα δε ένώπιον αυτού άντι κατόπτρου την άπείραντον θάλασσαν της αιωνιότητος, ής τά κύματα έθραύοντο πρό των ποδών του.

Ίστατο επί του κρημνού αυτής ούχι άνευ έλέγχου συνεδότος τό πνεύμα του θά έταράσσετο ένεκα της μεγάλης προσπαθείας, όπως άποσπασθής από τάς γλυκειάς εκείνας άναμνήσεις των ύψηλών κύκλων, ών αυτός ήτο ό ήρως.

Άλλος τις ήθελεν ύποθήση, ότι ό Άνδρέ έφαινετο ώχρός, διότι όσον ούπω έμελλε να έμφανισθής ένώπιον του άδεικαστου δικαστού των άνθρωπίνων πράξεών. Ούδέν τούτων υπήρχεν! Ητο καταβεβλημένος διότι δέν ήδύνατο να δεχθής έν τή καρδία έντιμον τραύμα, πορευόμενος την όδόν της αιωνιότητος ως άληθής στρατιώτης... Ησχύνετο να έμφανισθής ως ένοχος, φέρον μεθ' εκυτου εις τόν μέλλοντα κόσμον της άγχώνης τό όνειδος.

Οι λάτρες της άριστοκρατικής καταγωγής έθλιβήσαν ότι ό Άνδρέ άπηγγονίσθη άς άναλογισθών όμως ότι ό γυναικεραστής ούτος προδότης συνώμισεν ένα παγιδεύση τόν άθάνατον Ουάσιγκτωνά.

Ακολούθως έπισκέφθη την τερπνοτάτην θέσιν του Σλήπου—Κάλλω, διαρροεμένην υπό κελαρώζοντος ρυακίου. Έν τή γραφικωτάτη ταύτη θέσει ό Ουάσιγκτων Έβρινγ ένεπνεύσθη την παράδοσιν του Σλήπου—Κάλλω, ήν πολλάκις άνέγγωσα, ή δε καρδιά μου ένεπλήσθη πικρίας διά τά δυστηχήματα, άτινα ό Ιογάθωβ Κρέην ύπέφερε πρός άναήθησιν της Αικατερίνης Βαν-Τάσσελ. Φεσ! ό άτυχής Κρέην δέν ήθελεν

υποστή τσαυτα δυστυχήματα, α' Εαν, ως λέγει ο Έρβιν, ατά βήματά του δεν προσέκρουον επί του όντος κείνου, όπερ προξενεί εις τους θνητους πλείονας περιπλοκάς ή τά νυκτερινά φαντάσματα και ε- πασα όμου ή άποτρόπαιος των μαγισσών φυλή — εαν δεν προσέκρουεν επί μιας γυ- ραικός !»

Αφήσας τού Σλήβη—Χόλλω διευθύνθη προς τού έν Τάρρυταουν κομητήριον όπως άσπασθώ την κόνιν του σεβαστού μου φίλου Ούασινγκτωνς Έρβιν. Ω; εστιν πλησίον του μνημείου του, υπό την σκιάν των κυ- παρίσσιων,

«Πιστά δένδρα, όπου μόνα εις τά μνήματα πενθούν, Έν ή τούς έκεί νεκρούς των όσοι ζώσι λησμονούσιν», έμνήσθη τής πρό ένός έτους επισκέψιάς μου έν τή ώραία έπαύλει του, . . . έμνή- σθη τής φιλικής αυτού υποδοχής, των λό- γων του και συμβουλών, και ως φόρον ευ- γνωμοσύνης έχουσα θαλερόν δάκρυ επί τού τάφου του.

Η.

ΑΠΟ ΤΑΡΡΥΤΑΟΥΤΗ ΕΙΣ ΟΥΕΣΤ ΠΟΙΝΤ

Μετά την μακράν ταύτην έκδρομήν εις Τάρρυταουν επέβιβάθη, δι' Ούεστ Πόιντ. «Ότε διηρχόμην τά ύψώματα των Παλισί- δων, ή καρδιά μου έπαλλεν εξ εύχαριστή- σεως, παρατηρούντος τας καρποφόρους ο- χθας του μεγαλοπρεπούς Χώδσωνος; αλλά φθάσας εις Ούεστ Πόιντ, όπερ μοι ύπεν- θύμισε τά λυπηρά συμβεβηκότα του Ούα- σινγκτωνς, ότε διέτρεχε τόν έσχατον των κινδύνων έκ τής συναμοσίας του προδότη Αρνόλδου, σχεδόν ειπέιν, έφρικίασα.

Έσκέφθη επί τής τύχης των εθνών, και άνελογίσθην όποιον θά ήτο τού άποτέλεσμα τής έπιτυχίας του Αρνόλδου. Έν ταιού- τη περιπτώσει ή Κοινετικούτη, ή γενέθλιος γή του προδότη, ήθελεν είσθαι γλυκύτα- τον όνομα εις τά άγγλικά χείλη, και τού Νόρουιτζ, ή σκηνή τής νηπιακής του ήλι- κίας, ένθα οι ρομαντικοί λόφοι και καταρ- ράκται άνέθρεψαν την εξείσιν καλλονήν του νέου Βενεδίκτου, ήθελε προαχθί υπό την βασιλικήν προστασίαν, καθως ήδη και ό γενέθλιος τόπος του ελευθερωτού δέκα και τριών άποικιών.

Αλλ' ή Θεία Πρόνοια διέσωσε τόν Ούα- σινγκτωνά τού δεύτερον ήδη έκ τής προδοσί- ας και τής καταστροφής, ή δε Βιργινία έγέμετο ού μόνον τόν έσχατον των άμερικανών προσκυνητήριον, αλλά και τού κέντρον των περιηγητών όλου του κόσμου. Απέναντι αυτής, επί του νεαδίου Μάουντ—Βέρων, φαίνονται τού ήρώος τά οικήματα, χαιρε- τώοντα επί τής πλησιοχώρου άκτής τής Βιργινίας τού μνημειον, όπερ άνηγέρθη προς τιμήν αυτού.

Έν Ούεστ Πόιντ υπάρχει Στρατιωτι- κή Σχολή, και τά έρείπια του παλαιού Φρουρίου Πάτναμ, φέροντος τού όνομα επί- σης ένδόξου ήρώος τής Κοινετικούτης, και μονούριον επί τής άκρωρείας, υπό δένδρων περικυκλούμενον.

Έν τή αύλή τής Στρατιωτικής Σχολής διασώζεται μικρόν πυροβόλον, λάφυρον των άμερικανών, ληφθέν από των Άγγλων, και μέρος τής περιήρου Αλούσας, ήν οι Άμερικανοί εξήπλωσαν έν τή Χώδσωνι, όπως έμποδίσωσι την είσοδον των έχθρικών πλοίων.

Η έκ του παλαιού φρουρίου Πάτναμ άποψις είνε μαγευτικώτατη τά άρχαία συμβάντα έν τοις τόποις τούτοις ενδιαφέ- ρουσι σπουδαίως τήν Άμερικήν. Αλλά και τας έκ των Έλλήνων, άτεινίζων προς τά μέρη ταύτα, δύναται να μη συγκινηθί;

Έρα έμπνευσις θαυμασμού καταλαμβά- νει την καρδίαν εις την έπιτυχίαν άνδρών, οτινες δεν ήνέχθησαν να διατελώσι δούλοι αυλής πλήρους ελαττωμάτων και κακιών. Πώς δύναται τις να πιστεύσθαι, ότι θεός δάκτυλος δεν ήτο συνεργός έν τοις κατορ- θώμασιν όλίγων άκατεργάστων όρειών, δυ- νηθέντων να καταβάλωσι τά εξησκημένα Βρεττανικά στρατεύματα; . . .

Είδον πολλούς των δοκίμων διασκεδίζον- τες διά διαφόρων έν τή ύπαιθρω γυμνασίων, ως λ χ. διά σκοποβολής, πεζοδρομίας, σφαιροβολής και άλλων υγιεινών άσκήσεων.

Πολλάκις οι άγγλοι περιηγηται περιέ- γραψαν και εξεικόνισαν τήν Άμερικήν ως εύγενή τινά κύριον μόλις 18ετη, φορούντα ποικιλοχρούς περισκελίδας, κολόβιον με μακράς ούρας και χειρίδας, με πιλόν, έ- χοντα τά χείλη έστραμμένα προς τά άνω με χειρόκτια και ύποδηματα γαλλικά, κα- πνίζοντα ή μασσάντα ταμβάκον πελιδνόν την όψιν και βλοσυρόν τού βλέμμα ή έκ τής καταχρήσεως του θερμού πούντος και των άγρουπιών, χάσκοντα δε μετά περιερ- γείας έν τή όδω Ούασινγκτωνς ή τής πλα- τείας όδου, προς τόν Τόμ—Θάμ περίφη- μόν νάνον έκ Κοινετικούτης ή ακολουθούν- τα μετά θαυμασμού την άμαζαν τής Τζέν- νης Λινδ, περιφήμου ήθοποιού εξ Ιταλίας.

Η περιγραφή αύτη δεν βασιζεται επί τής αληθείας. Τό κατ' έμέ ή μόνη αλή- θεια είνε ότι, έκαστος άμερικανός έχει τού τουφεκίον του, δι' ού μανθάνει έκ νεαρής ήλικίας να σκοποβολή έπιτηθείως έκαστος αυτών μανθάνει να κυνηγά εις τά άγρια δάση και να κολυμβά εις τας λίμνας και τούς ποταμούς εύκόλως και έν άνέσει. Ίδίως ό υιός των άγγρων δύναται να τρέξη επί ίπ- που άνευ σάγματος μετ' άκρας έπιδειξότη- τος, όσει είχεν αυξήσει επ' αυτού ούτω δε ό Άμερικανός άσκαθιστάται παιδιόθεν άρι- στος ύπερ πατρίδος στρατιώτης.

Ο Άμερικανός αξιωματικός, όστις έσχε την άγαθότητα να μοι δείξη τά μάλλον έν- διαφέροντα μέρη, με ήρώτησεν, αν ή Έλ- λάς έχη ταιούτα στρατιωτικά και φυσικά θέλητρα, ως τού Ούεστ—Πόιντ, και προσ- φίλη ένέκα τούτων λαμπρών ιστορικών άνα- μνήσεων.

— Υπάρχουσι, τή απήντησα ταιούτα και παρ' ήμίν περί τούτων δε ό Ούεστρε, καιτοι μοι ζώσας επ' αυτών τών ποδα, ώμί- λησε τούτον ζωηράς και έπιτυχώς.

Ο αξιωματικός μαθών ότι ήμην Έπτα- νήσιος με ήρώτησε πολλά περί Ελλάδος και Έπτανήσου.

— Είμαι λίαν φιλέλλην, μοι λέγει άνέ- γνωσα πολλά των συγγραμμάτων των προ- γόνων σου, ίδίως δε τόν Όμήρον. Ούτος όμολογουμένως δύναται να θεωρηθί ό μέ- γιστος ποιητής. Ημεις όρειλομεν πολλά τή άρχαία Ελλάδα; ήτο ή μήτηρ τής ελευθε- ρίας και του πολιτισμού.

— Και όμως, τή απήντησα, ήμεις ε- μεθα δούλοι, υμείς δε ελεύθεροι.

— Πρέπει να αγωνισθίτε, λέγει, πρέπει να έγερθίτε κατά των τυράννων. Η δά- φνη τής ελευθερίας μόνον έν μέσω ποταμών αιμάτων άνθεί. . .

— Αλλά τί δυνάμεθα να πράξωμεν κατά τής γηραιάς Αλδιώνας; Είμεθα όλί- γοι. . . Έν τούτοις εύρέθησαν τολμηροί πα- τριώται, οτινες ού μόνον ύψωσαν τήν φωνήν των κατά των έχθρών τής πατρίδος των, αλλά και διά του νευρώδους αυτών καλά- μου έστιγματίσασιν πικρώς τούς τυράννους των. Αλλ' εις μάτην' ή Άγγλική κυβέρ- νησις προσπαθεί να έφραμώσθαι σύστημα μα- κισθελικής πολιτικής άνεγειρούσα φρούρια και θέτουσα τού στόμα του πυροβόλου επί του στήθους ήμών, όπως καταπνίξη τού αί- σθημα έκείνο, όπερ άκμαίον και ζωηρόν έν τή ημετέρα καρδιά ούτε λόγγαι, ούτε τυ- ροβόλα, ούτε όλόκληρα τάγματα στρατιω- τών κατέβαλον, ούτε ποτέ θέλουσι δυνηθί να καταβάλωσιν.

Απου πολλά έλέγησαν περί Ελλάδος και Έπτανήσου, ό αξιωματικός με ήρώτη- σεν αν οι Έλληνες είσι δεισιδαίμονες ως και επί των ήμερών του Παύλου. Τή απήν- τησα, ότι όχι μόνον δεν είνε τοιούτοι νυν, άλλ' ότι ούδεν περι δεισιδαιμονίας έπρόκειτο ότε έζητουν έν τή Αγνώστω Θεώ έκείνον, όν ήλθε διδάσκων ό Απόστολος.

Έν τή μέσω τής συνομιλίας ήμών διε- κόπημεν υπό μαύρου νεανίσκου φέροντος πο- τόν τι. Ο αξιωματικός λαθών ποτήριον οι- νου και άστενεύόμενος ήρώτησε τόν παιδά, αν είχε και αυτός δεισιδαιμονίας.

— Δεν ξέρω, άπεκρίνατο τού παιδίον, ζουν την ούλότρηκα κεφαλήν του, αλλά ή- θελα να μάθω πού βρισκονται.

Πληροφωρηθείς δε, ότι εύρίσκονται έν τή κεφαλή, ό μαύρος απήντησε λίαν εύφύως ότι είχε πολλά όλγας.

— Είσι δε άνθρωποφάγοι; ήρώτησα έγώ.

— Ο παίς μοι απήντησε καταφατικώς.

— Αλλά, Σάμπω, τή λέγω, άμφιβά- λων αν ένόησε την λέξιν, τί σημαίνει άν- θρωποφάγος;

— Νά, μοι λέγει μειδιών και ψάων την κεφαλήν του, δαγκάνουσι καλά. . .

Καθ' ήν δε στιγμήν έπρόφερε τας τελευ- ταιάς ταύτας λέξεις, ό συριγμός του άτμο- πλοίου με υπέχρεωσε να άφίσω και τόν ά- ξιωματικόν και τόν μαύρον με τας δεισι- δαιμονίας του και να αναχωρήσω δι' Αλ- βανίαν.

ΑΠΟ ΟΥΕΣΤ ΠΟΙΝΤ ΕΙΣ ΑΛΒΑΝΙΑΝ

Έφθασα ένταυθα άκριβώς την μεση- μόριαν. Η άρχαία αύτη και φιλόζενος πόλις είνε ή πρωτεύουσα τής Νέας Υόρκης; κείται επί τής δυτικής όχθης του Χώδσωνος ποτα-

μου, 160 μίλλια προς άρκτον τής Νέας Υόρ- κης και 340 προς μεσημέριαν τής Κουεβέκ.

Η Άλβανία είνε άπαρχμίλλος ως προς την φυσικόν αυτής καλλονήν. Έχει κλίμα υγιέστατον και γην καρποφόρον, άφθόνως άρδευομένην υπό πλωτών ποταμών και λι- μνών. δύναται δε να προσφέρη τά προς τού ζην εις εκατομμύρια όλα κατοίκων διατρέ- χεται υπό σιδηροδρόμων και διατέμενεται υπό διωρύγων έν ένι λόγω είνε πόλις, έσπερ τις και άλλη' πλήρης ζωής, ενεργείας και δυνά- μως.

Ένταυθα υπάρχει εκκλησία άρχαίας και περιέργου κατασκευής των άρχαίων κατοίκων Όλλανδών, έξαίρετον Νοσοκομείον, Βιβλιο-θήκη, σχολεία και άλλα δημόσια καθιδρύ- ματα.

Επί ώραιού ύψώματος προς τού Άρκτι- κόν μέρος τής πόλεως κείται λαμπρόν Α- στεροσκοπεϊον, προς άνέγερσιν του όποιου συνεείφερε, κυρίως ή κυρία Βλανδίνα Δά- δλεϋ, εξ ή; και τού όνομα αυτού. Η άστρο- νομία έν Άμερική προήχθη μεγάλως νυν δε παρατηρούμεν, ότι τά όνόματα των Ά- μερικανών μαθηματικών και άστρονόμων συ- καταλέγονται μεταξύ των έξοχωτέρων ευρω- παίων.

Μεθ' όλας τας φιλανθρωπικας έταιρίας αιτινες υπάρχουν ένταυθα, οι εξ επαγγέλ- ματος έπαίται δεν έλλείπουσιν. Η έφημερίς Σταυροφόρος περιγράφει ως εξής μυστικήν τινά έταιριαν έπαιτών, καταγομένην έκ Σαρ- δηνίας και άπαρτιζομένην έκ 300 περίπου μελών άμφοτέρων των φύλων:

« Η έταιρία έχει μυστηριώδη σημεία συ- νέννοήσεων και γλώσσαν ιδιαίτεράν τά μέλη αυτής έχουσι πτυχία και βαθμούς αναλόγως

της ικανότητος και εύφυίας των καθως τά μέλη των τεκτονικών ταγμάτων. Κατοικοῦσι τά μάλλον άκάρητρα μέρη τής πόλεως, είσι διοργανωμένοι ως οι κοινωνισται και σωσια- λισταί ψωμοζητούσιν ιδιαιτέρως, αλλά δια- νίμουνσιν από κοινού. Μόλις δε συναθροίσωσι ποσόν τι χρηματικόν άπέρχονται εις την πα- τριδα των όπω; αγοράσωσιν ένάς ιδιοκτησίας.»

ΑΠΟ ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΡΟΥΣΣΕΤΕΡ

Έφθασα ένταυθα την 10 π. μ. Έπι- σκέφθη τού Πανεπιστήμιον, την Β.βλιοθ- κην, Μουσείον κ.τ.λ. Συνεσετίσθη μετ' του καθηγητού τής Έλληνικής Κένδρικ και του καθηγητού τής Έβραϊκής Κώνανδ, όστις μετά του Καθηγητού Χέικτ και άλλων ένη- σκολούντο εις νέαν μετάφρασιν των Έρωδν Γραφών. Ο πρύτανης του Πανεπιστημίου Δρ. Ροβινσων με υπεδέθη εύμενίστατα, και εξέφρασε τήν έπιθυμίαν όπω; διέλθω μετ' αυτού τας όλγας ήμέρας τής ένταυθα δια- μονής μου.

Ο καθηγητής Κένδρικ είχεν επισκεφθί τας Αθήνας πρό τινων ετών και κατέγινε περί την μελέτην τής Νέας Έλληνικής; μβι ώμίλησε πολλά περί τής συγχρόνου έλληνη- κής γλώσσης, και εξέφρασε την ιδέαν ότι άνευ των άρχαίων έλληνικών συγγραμμάτων ό νεώτερος πολιτισμός ούδέποτε ήλ έφθανεν εις τού σημεϊον εις ό νυν εύρίσκεται. Ούδέ- ποτε δε παύει συνιστών εις τούς μαθητάς του μετά την άποφοίτησιν αυτών να έπι- σκέπτανται την Έλλάδα; διότι θεωρεί την κοιτίδα ταύτην του πολιτισμού ως τόν φύ- λακα τής μόνης γλώσσης, ήτις έπέζησε και διεσώθη έκ του ναυαγίου των αιώνων.

ΔΡΑΚΟΣ—ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

(Α' φερόνται εις άπαντας τούς Δημάρχους του Πειραιώς)

Α'.

Υπήρχε χώρα—άλλ' ούχι,—μικρά πολύχνη μόνον, Βραχώδης, έρημος σχεδόν και πλήρης άκανθώνων. Με τινά παραπήγματα έγγύς τής παραλίας άτάκτως ύψωμένα. Και με όλίγας ταπεινάς εδω κ' εκεί οικίας. Την νύκτα ήτο έρεβος φανόν δεν είχεν ένα. Ο διαβάτης νυκτωθείς μ' άργόν έχώρει βήμα. Τρέμων μη δάκκου άνοικτού εξαίφνης γίνη θύμα. Δεν ήτο χώρα ταπεινόν νεκροταφείον ήτο Μ' όλίγους ζώντα εις αυτήν και . . . Δράκος έκαλείτο!

Β'.

Υπάρχει πόλις—πλήν ούχι,—δεν είνε πόλις πλεον. Αλλά είνε μεγαλόπολις οίκοδομών ώραιών, Με δρόμους μεγαλοπρεπείς και με φαιδράς πλατείας. Ην κατοπιρίζουν τά γλαυκά νερά τής παραλίας. Υπάρχει πόλις έμπλεως Ναών και Γυμνασίων, Γηροκομείων ιερών, σχολών, νοσοκομείων. Μ' οικίας άνακτορικής φαιδρώς άνυψωμένας. Με θέατρα περικαλλή, με δροσερούς λιμένας, Καί μ' έργασίας άρωμα εις πασαν συνοικίαν. Χώρα, πλήν χώρα με θερμήν νεάνιδος καρδίαν, Ένα λατρεύουσα Θεόν εξ όλων των άρχαίων, Τόν πονηρόν μόνον Έρμην' αλλά . . . τόν άγοραϊόν!

Αι αύται άρχαι και προσπίθαι: άνδρυν διακεκριμένον του είδους του κατορθούσιν, ώτε οι σπουδάζοντες ένταυθα την Έλληνι- κήν να αναφώνωσι.

— αΝαι, είνε ή Έλληνική ή ζώσα και πάλιν Έλληνική.»

Έπισκέφθη τόν καταρράκτην Great falls 97 ποδών ύψους, ένθα ό περίφημος Σημ- Πάτζς άπετόλμησε τού τελευταίου αυτού πη- δημα από ύψους 175 ποδών. Ο δεινόςού- τος κολυμβητής εξετέλεσεν έπιτυχώς πολλά ταιούτα στοιχήματα, ριπτόμενος εις τά ύδατα των καταρρακτών από διάφορα ύψη επί τέ- λους όμως εύρε τόν θάνατον ένταυθα. . . Καθ' ήν στιγμήν χαράττω τας λέξεις ταύ- τας είνε πρωίχ, και ό διαλάμπων Φοϊβος μόλις ανατέλλει εύρίσκομαι πλησίον του πα- ραθύρου μου, και καθως ή πυξίς δεικνύει την Ανατολήν, ούτω ή καρδιά μου είνε προς την πατρίδα έστραμμένη. Καίτοι δε τά άθη εξαπλοῦσι τας άβράς αυτών κίλυκας προς τού φώς, καιτοι ό δροσερός ζέφυρος καταψύ- χει τας θερμάς μου παρειάς, καιτοι τά πτηνά χθουσι χαριέντως και τά ύδατα ρέουσι δι- αυγή και άσπαστρέποντα, καιτοι ή φύσις μειδιά έν τή έωδιω αυτής θριαμβώ, δεν είμαι μολοντούτο εύτυχής! . . . πέπλος ζο- φερός έπικάλυπται την ψυχήν μου, και ως είπεν ή κυρία Λάνδων.

«Το έαυτής μυστηριον φυλάττει ή καρδιά, κ' εαν τού ανακάλυψε ποτέ κανείς έν ζένη, ή αν τις τού άνέγνωσε ποτέ έν τή ίδια, άνέκαθεν ως άγνωστον εις όλους διαμένει. Έν τούτοις τού αισθάνεται, αλλά και ούτω πάλιν είνε γνωστόν ως άγνωστον, δεν έχει γνωστίον άλλην.»

(Έπεται τού ΙΑ' μέρος) Γ. Δ. Κ.

Γ'.

Τίς είνε, τίς ή ταπεινή πολύχνη; και τίς είνε Η πόλις ή περικαλλής και τόσον έξαισία, Ην ζηλοτύπως θεωρούν λαθραίως αι Αθήναι; Ω! είν' ή πόλις ή αυτή, ή πόλις ή ίδια. Ο Δράκος και ό Πειραιεύς, ή μία και ή άλλη Έξαιφνης ράβδος μαγική την έχει μεταβάλλη Κ' έχάθησαν αι άκανθαι κ' ύψώθησαν μυρσίνας Η ράβδος αύτ' ή μαγική οι Δημάρχοι της είνε, Οτινες την άνύψωσαν εις πόλιν άνακτορών Κ' εις την Έλλάδα έδωσαν την χώραν ταύτην δωρον. Άνίσως είχαν ως αύτούς δημάρχους αι Αθήναι, Ω, δεν θα ήσαν σήμερα ποτέ πάν ό,τι είνε.

Τής ιστορίας ή θεά, Σκυλίτση Όμπριδν, Τό εύγενές σου όνομα τού αναγράφει ήδη Και εις τόν τάφον του Λουκά προσκλίνουσα του Ράλλη, Με δόφθαλμόν ύπόδοκον κ' εύγνωμοσύνην ψάλλει. Ω, πάντων των Δημάρχων της προσβάλλει την πλειάδα, Τών Μουτσοπούλων χαιρετά την εύγενή δνάδα Και φιλοτίμως θλίβουσα την χείρα του Ρετινά, Συνάξει διά τού παρόν και μέλλον νέα κρίνα!

Κατά τον Αύγουστον του 1891.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ

(Κατά τον Guy de Maupassant)

(Διήγημα)

Ἄφου ἐπανελημμένως ἀρκίσθη ὅτι οὐδέποτε θά νυμφευθῆ ὁ Παῦλος Β. μετέβαλεν αἰφνιδίως γνώμην. Τοῦτο συνέβη ἀποτόμως, τὸ παρελθὸν θέρος, ἐν τῇ θαλάσσιᾳ λουτρᾷ. Πρωίαν τινα, ἐνῷ ἦτο ἐξηλωμένος ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ θεώρει τὰς ἐκ τῆς θαλάσσης ἐξερχομένας γυναῖκας, μικρὸς ποῦς ἐξέπληξεν αὐτὸν διὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν μικρότητα αὐτοῦ. Ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνωτέρω, ἐγοητεύθη καὶ ἐκ τοῦ ὄλου συνέκτισε δὲ τὸ ὄλον τοῦτο ἐκ τῶν κνημῶν καὶ τῆς κεφαλῆς, αἰτίνες, προβάλλουσαι ἐκ τοῦ ἐκ λευκῆς φλανέλλας καλῶς ἐπὶ τοῦ σώματος ἐφαρμοζομένου ὑπενδύτου, ἀνέδυσον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ὁ Παῦλος ἐθεώρειτο ὑπὸ πάντων ὡς φιλήδονος καὶ πρεσβευτὸν τὰ τοῦ Ἐπικούρου. Τὸ ἐξωτερικὸν λοιπὸν καὶ μόνον ἠχμαλώτευσεν αὐτὸν κατ' ἀρχάς· κατόπιν ὅμως ἐγοητεύθη καὶ ἐκ τοῦ μελιχίου πνεύματος τῆς κόρης, δροσεροῦ ὡς αἱ παρειαὶ καὶ τὰ χεῖλη παρθένου.

Παρουσιασθεὶς εἰς τὴν οἰκογένειαν ἤρσε, μετ' οὐ πολὺ δὲ κατέστη τρελλὸς ἐξ ἔρωτος.

Ὅταν μακρότερον διεκρίνε τὴν Ἐλένην Δ. βαίνουσαν ἐπὶ τῆς μακρᾶς καὶ ἀέμωδους παραλίας, ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέγρι ποδῶν. Ὅταν εὕρισκετο πλησίον αὐτῆς καθίστατο βωβός, ἀνίκανος ἢ ἀρθρώση λέξιν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ σκεφθῆ ἠδύνατο ἠθάνατο παλμοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ, βόμβου εἰς τὰ ὦτα, παραχρῆν εἰς τὸ πνεῦμα. Δὲν ἦσαν ἄρα γε ταῦτα πάντα, τρενὰ σημεῖα ἔρωτος;

Ἠγνοεῖ τοῦτο, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, περὶ ἐνὸς δὲ μόνου πράγματος ἦτο βέβαιος, ὅτι εἶχεν ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ καταστήσῃ τὸ παιδίον τοῦτο σύζυγόν του.

Οἱ γονεῖς ἐπὶ μακρὸν ἐδίδασαν, καλωσύμενοι ὑπὸ τῆς κακῆς φήμης τοῦ νέου. Ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ἐρωμένην, δεσμὸν παλαιὸν καὶ δύσλυτον, ἄλυσαν ἔξ ἐκείνων τὰς ὁποίας νομίζει τις πρὸς στιγμὴν χαλαρωθεὶσας, ἀλλ' αἱ ὁποιαὶ ἀντέχουσιν ἐτι ἐπὶ μακρόν καὶ θραύονται μόνον σὺν τῷ βίῳ.

Ἐκτός τούτου ἐλέγετο περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠγάπησε, κατὰ περιόδους κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μακρὰς, πάσας τὰς γυναῖκας μέχρι τῶν ὁποίων τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἠδυνήθησαν νὰ φθάσωσιν.

Προσεπάθησε νὰ διορθωθῆ, οὐδ' ἀπαξ συγκατανεύσας νὰ ἐπανιθῆ ἐκείνην μετ' ἧς ἐπὶ τοσοῦτον συνέζησε χρόνον. Φίλος τοῦτο εἰς ἐτακτοποίησε τὰ τῆς ἐπιχορηγήσεως τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ δίδῃ πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἐξασφαλίζων οὕτω αὐτῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ὁ Παῦλος ἐπλήρωσε προθύμως, ἀλλ' οὐδὲ λόγος ἐπέτρεψε πλέον νὰ γίνηται περὶ αὐτῆς ἐνώπιόν του, λέγων ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς θέλει ν' ἀγνοῆ. Ἐκείνη ἐγραψεν ἐπιστολάς τὰς ὁποίας οὐδ' ἀπεφράγγεν ὁ Παῦλος. Καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα ἀνεγνώριζε τὸν ἀδείξιον γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα, ἐτι μᾶλλον ὀργίζομενος

κατ' αὐτῆς, ἐξέσχιζε βιαίως τὸν φάκελλον μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, οὐδὲ μίαν ἀναγινώσκων γραμμὴν, γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων τὰς ἐν αὐταῖς περιεχομένας μομφὰς καὶ κατηγορίας.

Ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς ἐπιμονῆς αὐτοῦ, ἠναγκάσθησαν νὰ παρατείνωσι τὴν δοκιμασίαν ταύτην καθ' ὄλον τὸν χειμῶνα, μόλις δὲ κατὰ τὸ ἐπελθὸν ἔαρ ἡ αἰτήσις αὐτοῦ ἐγένετο δεκτὴ.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὰς πρώτας τοῦ Μαΐου ἡμέρας.

Ἀπεφασίσθη, παρὰ τὰ εἰωθότα, ὅπως μὴ ἐπιχειρήσωσι τὸ κλασικὸν τῶν γάμων ταξίδιον. Μετὰ μικρὸν χρόνον, μέλλοντα νὰ δοθῆ πρὸς ἐξάσκασιν τῶν ποδῶν καὶ ἀφαιρῶν τέρψιν τῶν νεαρῶν ἐξαδέλφων, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε παραταθῆ πέραν τῆς ἐνδεκάτης ὥρας, ὅπως μὴ ἡ κόποις τῆς μακροσκελοῦς ταύτης ἰορτασίμου ἡμέρας διαιωσιθῆ, οἱ νεαροὶ σύζυγοι ἐπρόκειτο νὰ διέλθωσι τὴν πρώτην αὐτῶν κοινὴν νύκτα ἐν τῇ οἰκογενειακῇ οἰκίᾳ, κατόπιν δὲ τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ν' ἀπέλθωσι μόνον εἰς τὴν προσοχίᾳ ταῖς καρδίαις αὐτῶν παραλλαν, αὐτὴν ἐκείνην εἰς τὴν ἐγνωρίσθησαν καὶ ἠγαπήθησαν.

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν, ἐχόρευον δ' ἐτι ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ. Ἀπεσφύρησαν ἀμφότεροὶ ἐντὸς μικροῦ θαλάμου κατὰ τὸν ἰαπωνικὸν ρυθμὸν διεσκευασμένου, οἱ τοῦ ὁποίου ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ πολυχρῶν μεταξίνων ὑφασμάτων, μόλις δὲ φωτιζομένου τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπὸ τῶν ἀμυδρῶν ἀκτίνων φανοῦ ἰαπωνικοῦ, ὅστις ὡς ὠν πελωρίων διαστάσεως ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀροφῆς. Διὰ τοῦ ἡμιαντικτοῦ παραθύρου εἰσήρχοντο ἔξωθεν θωπεύουσαι τὰ πρόσωπα αὐτῶν, αἰδρόσεραι τοῦ ἀνέμου πνοαί, διότι ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ἦτο ἠπία καὶ γαλήνιος, μεστὴ ἰαρινῶν ἀρωμάτων. Οὐδεμίαν ἀντήλασαν λέξιν, ἐκρατοῦντο ἀπὸ τῶν χειρῶν συνθλιβόντες αὐτὰς ἐνίοτε πᾶσιν δυνάμει. Ἐκείνη ἔμενε ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀπλάνεις, συγκεχυμένη ὀλίγον ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ τοῦ βίου της μεταβολῇ, συγκεκινημένη, ἔτοιμος νὰ κλαύσῃ, πρὸς στιγμὴν μέλλιστα νὰ λειποθυμήσῃ ἐκ χαρᾶς, νομίζουσα ὅτι ὁ κόσμος εἶχε μεταβληθῆ, περιθωσιμένη χωρὶς νὰ δύναιτο νὰ ὀρίσῃ τὸ διὰ τί, καὶ αἰσθανομένη ὀλοκλήρον τὸ σῶμα αὐτῆς, ὀλοκλήρον τὴν ψυχὴν αὐτῆς καταλαμβανομένη ὑπ' ἀριστοῦ τινος καὶ ἠδυστάτης κοπώσεως.

Ὁ Παῦλος παρετήρει αὐτὴν συνεχῶς, ἡρέμα μειδιῶν. Ἐπιθεύρει νὰ ὀμλήσῃ, πλὴν μὴ εὕρισκεν τι νὰ εἰπῇ, ἔμενον ἐκεῖ, ἐκφράζων τὸ διαπλέγον αὐτὸν πάθος δι' ἐπανειλημμένων συνθλίψεων τῶν χειρῶν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐψιθύριζεν: «Ἐλένη!» ἐκάστοτε δ' ἐκείνη ὑψοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενίζουσα αὐτὸν διὰ βλέμματος ἠδέως καὶ τρυφεροῦ ἐθεώρει μετὰ λατρείας ἀλλήλους ἐπὶ μίαν στιγμὴν, μετ' ἧν τὸ βλέμμα αὐτῆς, διαπερῶμενον καὶ γοητευόμενον ὑπὸ τοῦ βλέμματος ἐκείνου ἐταπεινοῦτο ἐκ νέου.

Οὐδεμίαν εὕρισκε ὅπως ἀνταλλάξωσι σέψιν. Ἀφῆνον αὐτοὺς μόνους, ἡσυχούς ἀλλ' ὅταν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ζεύγος χορευτῶν διήρχετο πλησίον, ἔριπτον πρὸς αὐτοὺς

βλέμμα λαθραῖον, ὡς ἂν παρίσταντο ἐκεῖ ἐχέμυθοι καὶ διακριτικοὶ μάρτυρες τελοῦμένου μυστηρίου.

Ἠνεώθη πλαγία τις θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὑπηρετὸς φέρων ἐπὶ ἀβαλοῦ ἐπιστολὴν κατεπεύουσαν τὴν ὁποίαν ἀνθρώπος τις εἶχε πρὸ μικροῦ κομίσει. Ὁ Παῦλος ἔλαβε τὸν χάρτην τοῦτον τρεμούσῃ χειρὶ, καταληφθεὶς αἰρνης ὑπὸ φόβου ἄριστου, ὑπὸ τῆς μυστηρώδους ἐκείνης προαισθήσεως τῶν ἀποτόμων δυστυχημάτων.

Ἐπὶ μακρόν ἐξήτασε τὸν φάκελλον τοῦ ὁποίου τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα οὐδόως ἐγνωρίζε, μὴ τολμῶν ν' ἀποσφράγισῃ αὐτὸν, ἐπιθυμῶν πολὺ ὅπως μὴ ἀναγνώσῃ μηδὲ μάθῃ τι, ἀλλὰ θέτων τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐντὸς τοῦ ἐπενδύτου του νὰ εἰπῇ εἰς αὐτόν. «Ἐξ αὔριον. Αὔριον θὰ εἶμαι μακρὸν, ὀλίγον μὲ μέλει!» Ἄλλ' αἱ ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν γωνιῶν ὑπάρχουσαι δύο μεγάλαι καὶ ὑποσημειωμέναι λέξεις: *Ματ κατεπεύγοι*, συνεκράτουν καὶ ἐφοβίζον αὐτόν: Ἠρώτησεν: «Ἐπιτρέπετε, Ἐλένη;» σήκασας δὲ τὸ περικάλυμμα ἀνέγνωσεν. Ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, ἐγένετο φρικωδῶς ὄχρηός, διέτρεξεν αὐτὴν ἀστραπηδῶν καὶ ἐκ δευτέρου, εἰτα δὲ, βραδέως, ἐφαίνετο συλλαβίζων αὐτήν. Ὀλοκλήρος ἡ μορφή αὐτοῦ εἶχεν ἀλλοιωθῆ ἑπανωψώσας δὲ τὴν κεφαλὴν λέγει: «Ἀγαπητὴ μου μικρά, εἰς τὸν... εἰς τὸν... καλῆτέρον μου φίλον συνέβη ἐν μεγάλῃ, πολὺ μεγάλῃ δυστύχημα. Ἐχει ἀνάγκη νὰ με ἰδῇ ἀμέσως, τώρα, πρόκειται περὶ ζωῆς ἢ θανάτου. Μοι ἐπιτρέπετε νὰ λείψω δι' εἰκοσι λεπτά; θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως.»

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἐψιθύρισε τρέμουσα, περοβισμένη: «Πηγαίνετε, φίλε μου!» μὴ οὔσα ἐτι ἰκανῶς γυνὴ ὅπως τολήσῃ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν, ὅπως ἀπαιτήσῃ νὰ μάθῃ. Ἀπῆλθεν. Ἐμεινε μόνη, ἀκούουσα τὰ βήματα τοῦ χοροῦ ἐκ τῆς παρακειμένης αἰθούσης. Ἐλαβε μετ' ἐαυτοῦ τὸν πρώτον τυχόντα πῖλον, ἐν ἐπανωφόριον ὁποιοῦνδήποτε καὶ κατῆλθε τὴν κλιμακᾶ δι' ἀλμάτων. Πρὶν ἢ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν, ἔστη ὑπὸ τὸν φανὸν τοῦ ἀεριοφόρου τοῦ προδρόμου ὅπως ἐκ νέου ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν.

Ἴδου τί περιεῖχεν αὐτὴ: «Κέριε. Ἡ Δνίς Ρ., πρῶν, ὡς φαίνεται, ἐρωμένη ὑμῶν, ἔτεκε πρὸ μικροῦ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεται ὅτι ἀνήκει εἰς ὑμᾶς. Ἡ μήτηρ εἶνε ἐτοιμοθάνατος καὶ παρακαλεῖ θερμῶς ὅπως ἐπισκεφθῆτε αὐτήν. Ὅθεν λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς ἐὰν δύνασθε νὰ παρασχῆτε τὴν τελευταίαν ταύτην συνέντευξιν πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις φαίνεται πολὺ δυστυχὴς καὶ ἀξία εὐλείας.

Ἐπιτρέψατε ἡμετέροις θεράταις ἰατροῦ Β.»

Ἴδου τί περιεῖχεν αὐτὴ: «Κέριε.

Ἡ Δνίς Ρ., πρῶν, ὡς φαίνεται, ἐρωμένη ὑμῶν, ἔτεκε πρὸ μικροῦ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεται ὅτι ἀνήκει εἰς ὑμᾶς. Ἡ μήτηρ εἶνε ἐτοιμοθάνατος καὶ παρακαλεῖ θερμῶς ὅπως ἐπισκεφθῆτε αὐτήν. Ὅθεν λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς ἐὰν δύνασθε νὰ παρασχῆτε τὴν τελευταίαν ταύτην συνέντευξιν πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις φαίνεται πολὺ δυστυχὴς καὶ ἀξία εὐλείας.

Ἐπιτρέψατε ἡμετέροις θεράταις ἰατροῦ Β.»

Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Παῦλος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενούς, αὐτὴ εὕρισκετο ἤδη ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ. Δὲν ἀνεγνώριζεν αὐτὴν κατ' ἀρχάς· ὁ ἰατρός καὶ δύο νοσοκόμοι περιποιούοντο αὐτήν, πάνταχού δὲ κατὰ γῆς ἦσαν διεσπαρμένα ἀγγεῖα πλήρη πάγου καὶ ὀθόναι καθημαγμένα.

Τὸ χυθὲν ὕδωρ κατέκλυζε τὸ πάτωμα· δύο κηρία ἦσαν ἀνηγμένα ἐπὶ ἐπίπλου τι-

νός· ὄπισθεν τῆς κλίνης, ἐντὸς μικρᾶς ξυλίνης κοιτίδος, ἐκλαίε τὸ παιδίον καὶ εἰς ἔκαστον αὐτοῦ κλαυθμυρισμὸν ἡ μήτηρ ὑφίστατο ἀληθῆς μαρτύριον, προσπαθοῦσα νὰ μετακινήθῃ, ριγῶσα ὅλη ὑπὸ τοὺς ἐπιδήσιμους τοῦ πάγου.

Τὸ αἶμα ἔρρεεν. Ἐκεῖτο αἰμόφυρτος, θανασιμῶς πληγωθεὶσα, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ τοκετοῦ τούτου. Πᾶσα ἡ ζωὴ αὐτῆς διέρρεεν· οὐδὲν ἰσχυρὸν οἱ πάγοι οὐδ' αἱ περιποιήσεις κατὰ τῆς ἀμειλίχτου αἰμορραγίας, ἡ ἐπιμονὴ τῆς ὁποίας συνέτεμε, συνέτεμεν τὰς ὑστάτας τῆς ταλαιπώρου στιγμᾶς.

Ἀναγνώρισα αἰφνης τὸν Παῦλον προσεπάθησε νὰ ὑψώσῃ τὴν βραχιόνα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη, ἔνεκα τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀδυναμίας· ἐπὶ τῶν ὤψεων αὐτῆς παρειῶν δάκρυα ἤρχισαν νὰ ρέωσιν.

Ἐγοητεύετο πλησίον τῆς κλίνης, ἤρπασε τὴν κρεμαμένην αὐτῆς χεῖρα καὶ κατεφίλησεν αὐτήν ὡς φρενήρης· εἰτα, μικρὸν κατὰ μικρόν, ἔρπασε πλησίον, πολὺ πλησίον τοῦ ἰσχυροῦ προσώπου της, τὸ ὁποῖον ἐφρικίασεν ὀλοκλήρον ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ ταύτῃ.

Ἡ μία τῶν νοσοκόμων, ὄρθια, κρατοῦσα κηρίον, ἐφώτιζε τὴν σηνὴν ταύτην, ἐν ᾧ ὁ ἰατρός ἀπεσυρθεὶς, παρετήρει ἐκ τοῦ βήθους τοῦ δωματίου.

Τότε διὰ φωνῆς ὡσεὶ πολὺ μακρόθεν ἐρχομένης καὶ ἀσθμαίνουσα, εἶπε: «Μετ' ὀλίγον θ' ἀποθάνω, ἀγαπητέ μου, ὑποσχέθητί μου ὅτι θὰ μένῃς μέχρι τέλους.» Ὡ! μὴ μὲ ἐγκαταλείπησ τῶρα, μὴ μὲ ἐγκαταλείπησ τὴν τελευταίαν αὐτὴν στιγμὴν!»

Ἠσπάζετο αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον, εἰς τὴν κόμην, κλαίων. Ἐφέλλισ: «Μεῖνε ἡσυχά, δὲν φεύγω.»

Ἐπέτα τινα τῆς ὥρας παρήλθον πρὶν ἢ δυνήθῃ νὰ ὀμλήσῃ ἐκ νέου· εἰς τοιοῦτο σήμερον ἀδυναμία καὶ ἐξαντλήσεως εἶχε φθάσει. Κατόπιν ἐπανελάθε: «Τὸ παιδί εἶνε ἰδικό σου· σοῦ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποῦ ἀποθνήσκαω. Ἐκτός σου, οὐδένα ἄλλον ἠγάπησα... Ὑποσχέθητι ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐγκαταλείψης.»

Προσεπάθησε νὰ ἐναγκαλισθῆ ἀπαξ ἐτι τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο σῶμα, τὸ ἐκλελυμένον, τὸ ἰσπερημένον αἵματος. Κατατρυχώμενος ὑπὸ τῶν τῦσεων τοῦ συνειδότης καὶ τῆς λύπης, ἐψιθύρισε: «Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, θὰ τὸ ἀναθρέψω καὶ θὰ τὸ ἀγαπῶ. Θὰ μὲν πάντοτε πλησίον μου.» Ἀπεπειράθη τότε νὰ ἀσπασθῆ τὸν Παῦλον· ἀδυνατοῦσα ὅμως νὰ ὑψώσῃ τὴν ἐξηντημένην αὐτῆς κεφαλὴν, ἤρπασε πρὸς ἀσπασμὸν τὰ πάλλευκα αὐτῆς χεῖλη. Ἐπλησίασε τὸ στόμα αὐτοῦ ὅπως δρέψῃ τὴν θλιβεράν καὶ κτερευτικὴν ταύτην θωπεῖαν.

Καθησυχάζασα ἐκείνη ὀλίγον, ἐψιθύρισε: «Φέρε τὸ διὰ νὰ ἰδῶ ἂν τὸ ἀγαπᾶς.»

Μετέβη πρὸς εὐρεσίαν τοῦ παιδίου. Ἀπέβεν αὐτὸ ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς κλίνης, μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ αὐτοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἔπαυσε νὰ κλαίῃ. Ἐψιθύρισε: «Μὴ κινήθῃς πλέον ἀπ' ἐδῶ!» Οὐδόως ἐκινήθη· ἔμεινε ἐκεῖ, κρατῶν ἐν τῇ καιούσῃ πα-

λάμη τοῦ τὴν χεῖρα ταύτην, ἣν ἀνετίνασσαν αἱ φρικιάσεις τῆς ἀγωνίας, ἀκριβῶς ὅπως πρὸ μικροῦ ἐκράτει τὴν ἄλλην ἐκείνην χεῖρα ἣν συνέσπων αἱ φρικιάσεις τοῦ ἔρωτος. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, διὰ βλέμματος λαθραίου, παρετήρει τὸ ὠρολόγιον τῶν παρακολουθῶν τὸν ὠροδείκτην, ὅστις διελθὼν τὸ μεσονύκτιον, εἰδείκνε τὴν πρώτην μετ' αὐτοῦ ὥραν, κατόπιν τὴν δευτέραν.

Ὁ ἰατρός εἶχεν ἀπέλθει· αἱ δύο νοσοκόμοι, περιεβουῶσαι ἐπὶ τινα καιρὸν τὸ δωματίον ἀκροποδητεῖ, ἐκοιμῶντο ἤδη ἐπὶ δύο καθισμάτων. Τὸ παιδίον ἐκοιμάτο ἐπίσης, ἡ δὲ μήτηρ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα κεκλεισμένους ἐφαίνετο καὶ αὐτὴ ἀναπαυομένη.

Ἀίφνης, ἐνῷ ἡ πρώτη τῆς αὐγῆς λάμψις ὤχρα εἰσέδουε διὰ τῶν παραπετασμάτων, ἐξέτεινε τοὺς βραχιόνας αὐτῆς διὰ κινήσεως τοσοῦτον ἀποτόμου καὶ βιαίας, ὥστε ὀλίγον ἐλείψε νὰ ρίψῃ κατὰ γῆς τὸ παιδίον. Εἶδός τι βόγγου ἠκούσθη ἐν τῷ λάργυγι αὐτῆς, μετ' ὃ, πεσοῦσα ἐπὶ τῶν νώτων, ἔμεινε ἀκίνητος, νεκρά.

Προσδραμούσαι αἱ νοσοκόμοι ἐδήλωσαν ὅτι τὸ πᾶν τετέλεστα.

Ῥίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν, ἀκολούθως παρατηρήσας τὸ ὠρολόγιον τοῦ τὸ ὅποτον εἰδείκνε τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας, ἐτρέπη εἰς φυγὴν, λησιμονήσας τὸ ἐπανωφόριον του, φέρων μόνον τὸ γαμήλιον αὐτοῦ ἐνδυμα καὶ τὸ παιδίον εἰς τοὺς βραχιόνας.

Μεῖνασα μόνη ἡ νεαρά σύζυγος τοῦ ἀνέμενον ἡσυχος κατ' ἀρχάς, ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἰαπωνικοῦ θαλάμου. Μετ' ὀλίγον ὅμως μὴ βλέπουσα αὐτὸν ἐπνευρῶμενον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν, ἔχουσα τὸ ὕφος ἀδιάφορον καὶ ἀτάραχον, πλὴν ἰνδομύχως σφόδρα συγκεκινημένη. Ἴδουσα αὐτὴν μόνην ἡ μήτηρ της, ἠρώτησε: «Καὶ ποῦ εἶνε ὁ σύζυγός σου;» Ἀπεκρίθη: «Εἰς τὸ δωματίον τοῦ μετ' ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψῃ.» Μετὰ πάροδον μιᾶς περιπού ὥρας, ἐπειδὴ πάντες ἠρώτων αὐτήν, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐπιστολὴν, τὸ περίφροντι τοῦ Παύλου ὕφος, τὰς ὑποφίας αὐτῆς μήπως δυστύχημά τι συνέβη.

Ἀνέμεναν ἐτι ἐπ' ὀλίγον. Οἱ προσκεκλημένοι εἶχον ἤδη ἀπέλθει· ὑπελείποντο μόνον οἱ στενοτέροι τῶν συγγενῶν. Περὶ τὸ μεσονύκτιον κατώρθωσαν νὰ πείσωσι τὴν νεαράν νύμφην, κλαίουσαν ἀπαρηγορητῶς, ν' ἀναπαύθῃ. Ἡ μήτηρ αὐτῆς καὶ δύο θεαὶ καθήμεναι παρὰ τὴν κλίνην, ἤκουον αὐτὴν ὀλοφυρομένην, σιωπηλαὶ καὶ κατετεθλιμμέναι... Ὁ πατὴρ εἶχε μεταθῆ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα διὰ νὰ λάβῃ πληροπορίας.

Τῇ πέμπτῃ τῆς πρωίας ὥρα, ἀνεπαίσθητος θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ διαδρόμῳ· θύρα τις ἠνοίχθη καὶ ἐπανεκλεισθῆ ἡρέμα· ἔπειτα αἰφνιδίως, κραυγὴ ὀξεία ὀμοιάζουσα πρὸς τὸν κλαυθμυρισμὸν γαλῆς διέτρεξε τὸν σιωπηλὸν οἶκον. Αἱ γυναῖκες πᾶσαι, δι' ἐνὸς ἄλματος, εὐρέθησαν ὄρθια καὶ ἐν αὐταῖς πρώτη ἡ Ἐλένη ἀνετινάχθη τῆς κλίνης, μηδεμίαν δοῦσα ἀπόρασιν εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τῆς μητρὸς καὶ πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς εἰ εἶχες διέλθῃ ἀπάσας τὰς ἡμέρας σου ἀναγινώσκων δυσανάγνωστα Ἐλ-

Ὁ Παῦλος ἔστη ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου ἀσθμαίνων, κάτωχρος, φέρων ἐν ταῖς χερσὶ παιδίον.

Περιδεῖς αἱ τέσσαρες γυναῖκες παρετήρουν αὐτόν· ἀντήλασαν τότε ἐκ τῆς ἀπελπισίας αὐτῆς θάρρος ἡ Ἐλένη, ἔδραμε πρὸς αὐτόν. «Τί τρέχει, εἰπέ μου, τί τρέχει;» Εἶχε τὸ ὕφος παράφρονος, ἀπήνησε διὰ φωνῆς σπασμαδικῆς. «Τρέχει... τρέχει ὅτι ἔχω ἐν τέκνον, τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου...» Καὶ διὰ τῶν ἀδῶων αὐτοῦ χειρῶν παρουσίασε τὸ κραυγᾶζον νήπιον.

Ἡ Ἐλένη μὴδὲ λέξιν εἰποῦσα, ἤρπασε τὸ παιδίον, τὸ κατησπάσθη, θλίβουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους της· εἰτα ὑψώσασα πρὸς τὸν σύζυγον της τοὺς δακρυβρέκτους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς: «Ἡ μήτηρ ἀπέθανε, λέγετε;» Ἀπεκρίθη ἐκείνος: «Ναί, πρὸ ὀλίγου... εἰς τὰς ἀγκάλας μου... δὲν τὴν εἶχον ἰδῆ πρὸ καιροῦ καὶ δὲν ἐγνώριζα τίποτε... ὁ ἰατρός μὲ προσεκάλεσε...»

Τότε ἡ Ἐλένη ἀνεκράξεν: «Ἐ λοιπόν, θὰ ἀναθρέψωμεν ἡμεῖς αὐτὸ τὸ μικράκι.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) I. A. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

RIDER HAGGARD
ΕΚΕΙΝΗ
(ἥτις πρέπει νὰ ὑπακούηται)
Μυθιστορία
(Συνέχεια)
Γ.

Ἡ πλάστιγγὴ κλίνει

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἀκολουθοῦντες τὰς λυγίας τῶν ἀλλήλων, αἰτίνες ἐφαίνοντο κινούμεναι μόναι ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἐφθάσαμεν πλησίον κλίμακος φερούσης ἐντὸς τοῦ προδόμου Ἐκείνης, ἐν ᾧ ὁ Βιλλάλης τὴν προ

ληνικά και ως εί εδάφη μέλαν τὸ πρόσω-
πόν σου διὰ τῆς σοβαρότητος τῶν χειρο-
γράφων. Σὺρα λοιπὸν τὸ παραπέτασμα, κἀ-
θησον ἐνταῦθα πλησίον μου· διὰ φάγωμεν
ὄψωρα καὶ θὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ ἐναρέ-
στων ἀντικειμένων. Θὰ ἀποκαλυφθῶ καὶ
πάλιν πρὸ σοῦ. Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τοῦ
κακοῦ... Ἐγὼ δὲ εἰδοποίησα ἰγκαίμως, ὅτι
καὶ σὺ θὰ μὲ ἀποκαλέσης ὠραίαν, ὅπως ἐ-
κείνοι οἱ φιλόσοφοι συνήθιζον νὰ πράττωνιν.
Αἴσχος δι' αὐτούς, οἵτινες ἐλησμόνουν οὕτω
τὴν φιλοσοφίαν των!

Ἄνευ δὲ ἄλλων προομιῶν ὀρθώθη καὶ
ἀπέσειεν ἀφ' ἐαυτῆς τὰ λευκὰ καλύμματά
της, ὡς τις στίβων ὄρις ἐξερχόμενος ἐκ
τοῦ χιτῶνός του, καὶ προσήλασεν ἐπ' ἐμοῦ
τοὺς θαυμασίους ὀφθαλμούς της, τοὺς θανα-
τοῦντας περισσότερο καὶ αὐτῶν τῶν ὀ-
φθαλμῶν τοῦ βασιλικοῦ, καὶ μὲ διεπέρασε
διαμπαῖ διὰ τοῦ κἀλλους των, καὶ ἀψήκε
νὰ κωδωνίσῃ ὁ μικρὸς της γέλως ἐντὸς τοῦ
θαλάμου, ὡς ἀρμονία ἀργυρῶν κωδῶνων.

Ἀπεκαλύθη ὑπὸ νεῶν φάσιν, ὅφ' ἦν
καὶ αὐτὴ ἡ χροιά τοῦ πνεύματός της ἐγένε-
το ἄλλοια. Δὲν ἦτο πλέον ἡ καταβασι-
νιστος καὶ μισητὴ, ὅφ' ἦν τὴν εἶδον τὴν
νύκτα, καθ' ἣν παρὰ τὴν σκιρτῶσαν φλό-
γα καθήρτο τὴν ἀντιζήλον της. Δὲν ἦτο
πλέον ἡ παγερὸς ἑρμενεία, ὅφ' ἦν τὴν εἶ-
δον δικάζουσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ δικα-
στηρίου. Δὲν ἦτο πλέον ἡ πολυτελής καὶ
σκυθρωπὴ, καὶ λάμπουσα ὡς ὕψωμα τῆς
Τύρου, ὅφ' ἦν τὴν εἶδον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν
νεκρῶν. Ὅχι! Ἡ φάσις ὅφ' ἦν ἦδη τὴν
εἶδον ἦτο ἡ τῆς θριαμβευσάσης Ἀφροδίτης.
Ζωὴ φωτοδόλος, φέρουσα εἰς ἐκστασιν, θε-
σπεσία, ἐφαίνετο ἐκχυομένη ἐξ αὐτῆς καὶ
περὶ αὐτήν. Ἡπίως ἐμεδίεισε καὶ ἐστέναζε,
καὶ ταχέως ἐπέτασεν τὰ βλέμματά της.
Ἐτίναξε τοὺς παγεῖς πλοκάμους της καὶ
τὰ μύρα τῶν ἐπλήρωσαν τὸν θάλαμον.

Ἐπληξε διὰ τοῦ μικροῦ σανδαλοφόρου πο-
δός της τὸ ἔδαφος ἐν ρυθμῷ καὶ ἐμελλεν ἐν
ψιθύρῳ ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἐπιθαλάμιον.
Ἄπαν τὸ μεγαλεῖον εἶχεν ἀπέλθει ἢ μάλ-
λον κρυφθῆ, καὶ μόλις ἀμυδρῶς ὑπέφωσκε
διὰ τῶν γελώντων ὀφθαλμῶν της, ὡς ἡ ἀ-
στραπὴ διὰ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός.

Εἶχεν ἀποσείσει τὸν τρομόν της σκιρτώ-
σης φλογός, τὴν ψυχρὰν ἰσχύν της δικαιο-
σύνης, καὶ τὴν πλήρη περισκέφως μελαγ-
χολίαν τῶν τάφων. Ἀπέσειε πάντα ταῦτα
ἀφ' ἐαυτῆς καὶ τὰ ἔρριψεν ὀπισθὲν της, ὡς
τὸ λευκὸν σάβανον ὅπερ τὴν περιέβαλε, καὶ
ἦδη ἀποκατέστη ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ γυναι-
κείου κἀλλους καὶ θελητήρου, ἀλλὰ κἀλ-
λους καὶ θελητήρου ἐντελεστέρου καὶ οἰανεῖ
πνευματικιτέρου τοῦ συνήθους.

— Λοιπὸν, Χόλλυ μου, κάθησον ἐκεῖ ὀ-
πίθεν θὰ δύνασαι νὰ μὲ βλέπης... Ἐγένετο
κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, σοὶ ἐπαναμύβανω
καὶ πάλιν, καὶ ὀφείλεις νὰ μὴ τὸ λησμονή-
σης. Ὅστε δὲν πρέπει νὰ μὲ αἰτιάσαι ἂν
διέλεθες τὸν βραχύν σου βίον, ἔχων τοσοῦ-
τον ὄξυ ἄλγος ἐν τῇ καρδίᾳ, ὥστε νὰ ἐπι-
θυμῆς νὰ εἶχες ἀποθάνῃ πρὶν μὲ ἀτενίσωσιν
οἱ ὀφθαλμοὶ σοῦ. Λοιπὸν, κάθησον οὕτω,
καὶ εἰπέ μοι—διότι ἀγαπῶ τοὺς ἰπαίνους—
εἰπέ μοι, δὲν εἶμαι ὠραία; Ὅχι, μὴ βιάζε-

σαι ν' ἀποκριθῆς, ἐξέτασόν με καλῶς, λάβε
ἀνὰ ἕνα τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου μου,
χωρὶς νὰ λημονήσης τὸ σῶμά μου καὶ τὰς
χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου, καὶ τὴν
κόμην μου καὶ τὴν λευκότητα τοῦ δέρματός
μου, καὶ τότε εἰπέ μοι εὐκρινῶς, ἂν ἐγνώ-
ρισάς ποτε γυναῖκα, ἥτις ἔσχεν ἔστω καὶ
ἐλάχιστον μέρος καλλονῆς, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ
καμπύλῃ τῶν βλεφαρίδων της ἢ τῇ ὄστρα-
κοειδῇ σχηματισμῷ τοῦ ὠτός της, καὶ ἥτις
συνεπῶς δύναται νὰ φανῆ ὡς λυχνάριον πρὸ
τῆς φωτοβολίας μου. Ἦδη παρατήρησον
τὴν ὄσφυν μου! Ἴσως σοὶ φαίνεται χορ-
δῆ, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὡς φαίνεται, διότι αὐ-
τὸς ὁ χρυσοῦς ὄρις εἶνε πολὺ μέγας καὶ
δὲν τὴν περιβάλλει ὡς ὄφειλεν. Εἶνε φρόνι-
μος ὄρις καὶ γινώσκει ὅτι εἶνε κακὸν νὰ
σφιγκῇ τὴν ὄσφυν. Ἀλλ' ἦδη δός μοι τὰς
χεῖράς σου—οὕτω—ἦδη πείσόν με ὀλίγον...
Βλέπεις; μὲ ἐλάχιστην πίεσιν συναντῶνται
εἰ δάκτυλοί σου, ὦ Χόλλυ.

Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ὑποφέρω. Εἶμαι
ἀνὴρ καὶ ἐκείνη ἦτο περισσότερο γυναικός.
ὁ θεὸς γινώσκει τί ἦτο· ἐγὼ δὲν τὸ γινώσκω!
Ἀλλὰ ἀμέσως ἔπεισα εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιόν
της καὶ τῇ ὁμολόγησα, ὅτι οὐδέποτε ἠγα-
πήθην γυνή, ὅσον αὐτὴ παρ' ἐμοῦ. Τῇ ὁμολ-
λόγησα πάντα ταῦτα εἰς πολλὰς συγκεχυ-
μένας γλώσσας, διότι τοιαῦτα στιγμὰ ἐ-
χουσι τὴν ιδιότητα νὰ συγγέωσι τὴν γλῶσ-
σαν καὶ τὰς σκέψεις. Τῇ εἶπον ὅτι τὴν ἐλά-
τρευον, καὶ ὅτι θὰ εἶδον τὴν ἀθάνατον
ψυχὴν μου εἰς τὸν διάβολον, ἵνα τὴν νυμ-
φωθῶ! Ἦμην δὲ προθυμώτατος νὰ πράξω
ὡς ἔλεγον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, καὶ
δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι πᾶς ἄλλος ἄνθρωπος ἢ
ὄλοι ὁμοῦ οἱ ἄνθρωποι ἂν συνεχωνέοντο εἰς
ἕνα, θὰ τὸ ἐπραττον. Πρὸς στιγμὴν ἐράνη
ὀλίγον ἐκπλαγίσαι, εἶτα δὲ ἤρξατο νὰ γελά
καὶ νὰ κρούῃ ὁμοῦ τὰς χεῖράς της ἐν ἰλα-
ρότητι.

— ὦ, τὸσον ταχέως, Χόλλυ! Εἶπεν.
Ἦθελον νὰ μάθω πόσα λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ
μοὶ ἐχρησίμευσον, ἵνα σὲ κάμω νὰ πῆγῃς εἰς
τὰ γόνατα πρὸ ἐμοῦ. Δὲν εἶδον ἄνδρα γυ-
νυπετούντα ἐνώπιόν μου πρὸ πολλοῦ, πί-
στευσόν με· καὶ τὸ θέαμα εἶνε πολὺ εὐάρε-
στον εἰς τὴν γυναικείαν καρδίαν. Ἡ σοφία
καὶ ἡ ἡλικία δὲν ἀφαιρούσαν οὐδὲν ἀπὸ τὴν
εὐχαρίστησιν ταύτην, ἥτις εἶνε τὸ μόνον δι-
καιώμα τοῦ φύλου μας. Ἀλλὰ τί ἐπιθυμεῖς;
Τί ἐπιθυμεῖς; Δὲν γινώσκεις τί πράττεις.
Δὲν σοὶ εἶπον, ὅτι δὲν εἶμαι διὰ σέ; Ἀγαπῶ
μόνον ἕνα καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἐκεῖνος. Φεῦ
Χόλλυ, παρ' ἅπανσαν τὴν σοφίαν σου, καὶ
ἀναμφιβόλως ἔχεις ὅσον τινα σοφίας, εἶσαι
ἀπλοῦς ἄφρων ἐπιδιώκων τὴν ἀφροσύνην.
Τί ἐπιθυμεῖς; Θέλεις νὰ μὲ ἀτενίσωσιν εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς;... Θέλεις νὰ μὲ φιλήσης;
Ἄν ἐπιθυμῆς τοῦτο ἰδοῦ ἀτενίσόν με εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς. — Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐκυψεν
ὀλίγον καὶ προσήλωσε τοὺς δύο λαμπροὺς
ἀστέρας της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. — Καὶ
φιλήσόν με ἂν θέλεις, διότι χάρις εἶνε τὴν
οἰκονομίαν τῆς φύσεως τὰ φιλήματα. δὲν ἀ-
φίνουσιν ἰχνη, ἢ ἐπὶ τῆς καρδίας. Ἀλλ'
ἂν μὲ φιλήσης σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ καταφά-
γῃς τὴν καρδίαν σου ἐξ ἔρωτος πρὸς με καὶ
θ' ἀποθάνῃς!

Οὕτω λαλοῦσα ἐξηκολούθει νὰ κλίνη πρὸς
με μέχρις οὗ ἡ ἀπαλὴ κόμη της ἐφάσσε τὴν
παιρῖάν μου καὶ ἡ κυρτόλοχος ἀναπνοὴ τῆς
ἐτρέχεν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου καὶ μὲ κα-
κατέστησε σχεδὸν λιποψύχον καὶ ἀσθενῆ.
Καθ' ἣν ὁμως στιγμὴν ἐξέτεινα τοὺς βρα-
χιόνάς μου ἵνα τὴν ἐναγκαλισθῶ, ἠγέθη
αἰφνης καὶ παρετήρησα, ὅτι ἐγένετο μεγάλη
ἐν αὐτῇ ἀλλοίωσις. Ἐκτείνουσα τὴν χεῖρά
της τὴν ἐκράτησεν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου
καὶ ἠσθάνθη ὅτι κατὰ ἐξέπρην ἐξ αὐτῆς, ὅ-
περ μὲ ἐπανεφέρει καὶ πάλιν εἰς τὴν φρόνη-
σιν καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ πρέποντος καὶ τῆς
ἀρετῆς.

— Ἀρκεῖ τὸ φιλάρεσκον παιγνιδίόν μου,
εἰπεμετά τινος σοβαρότητος. Ἄκουσον Χόλλυ.
Εἰσαίκαλός καὶ τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἐπεθύμουν
πολὺ νὰ σοῦ φεισθῶ. Ἀλλὰ φεῦ, εἶνε τὸσον
δύσκολον διὰ τὴν γυναῖκα νὰ εἶνε ἔλεως! Εἶ-
πον ὅτι δὲν εἶμαι διὰ σέ· λοιπὸν ἄς διεθῶσι
δι' ἐμοῦ αἱ ἐλπιδες σου ὡς ἀνεμος καὶ ἡ κόνις
τῆς φαντασίας σου ἄς κατακαθίσῃ καὶ πάλιν
ἐντὸς τοῦ βάρους—εἰς τὸ φρέαρ τῆς ἀπελ-
πισίας ἂν θέλῃς. Δὲν μὲ γνωρίζεις, ὦ Χόλ-
λυ. Ἄν μὲ ἔβλεπες πρὸ δέκα μόνον ὥρων,
ὅτε εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ τῆς ὀργῆς μου,
θὰ ἐφύγεις ἀπ' ἐμοῦ περίεργος καὶ τρέμων.
Εἶμαι γυνὴ πολλῶν φράσεων καὶ ὡς ἐκείνο
τὸ ὕδωρ ἐντὸς τῆς ὀδροδόχης ἀντανάκλω
πολλὰ πράγματα, ἄτινα, Χόλλυ μου, πα-
ρέρχονται καὶ λημονοῦνται· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ
μένει πάντοτε ὕδωρ, καὶ ἐγὼ μὲν πάν-
τοτε ἐγὼ, καὶ ἐκείνο, ὅπερ συνιστᾷ τὸ ὕδωρ
συνιστᾷ τὸ ὕδωρ, καὶ ἐκείνο, ὅπερ συνιστᾷ
ἐμὲ συνιστᾷ ἐμὲ καὶ ἡ ποιότης μου δὲν ἐλ-
λάσσει. Συνεπῶς μὴ προσέχῃς εἰς ὅ, τι φαί-
νομαι, διότι δὲν γινώσκεις τί εἶμαι. Ἄν μὲ
ἐνοχλήσης καὶ πάλιν θὰ φορέσω τὰ πέπλα
μου, καὶ δὲν θὰ δυνήθῃς πλέον νὰ ἴδῃς τὸ
πρόσωπόν μου.

Ἠγέθη καὶ ἐρρίθη πησίον αὐτῆς ἐπὶ
τοῦ ἀνακλίντρον, εἰσέτι τρέμων ἐκ συγκι-
νήσεως, καίτοι πρὸς στιγμὴν ὅλως συνελθὼν
ἐκ τῆς ἀφροσύνης μου, ὡς τὰ φύλλα τῶν
δένδρων ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέμωσι καὶ ἀ-
φοῦ παρέβη τὸ ταράξαν αὐτὰ πνεῦμα τοῦ
ἀνέμου.

Δὲν ἐτόλμησα ὁμως νὰ τῇ εἶπω, ὅτι τὴν
εἶδον ὑπὸ τὴν διαβολικὴν καὶ ἀγρίαν φάσιν
της προφερούσαν μαγκανείας πρὸς τὸ ἐν
τῷ τάφῳ πῦρ.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε, φάγε ἦδη ὀ-
λίγας ὄψωρα. Πιστεύσόν μοι, ὅτι αὐταὶ
εἶνε ἡ μόνη ἀληθῶς ἀνθρωπίνη τροφή. ὦ,
εἰπέ μοι τι περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Μεισίου,
ὅστις ἦλθεν ὕστερον ἀπὸ ἐμέ, καὶ ὅστις,
ὡς λέγεις, ἦδη ἄρχη καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ
τῆς Ρώμης καὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπάντων
τῶν πῶρωνθεν βαρβάρων. Θὰ ἦτο διάφορος
ἢ φιλοσοφία ἐκείνη, ἀφοῦ ἰσπευθῆ, διότι
κατὰ τὰς ἡμέρας μας οἱ λαοὶ δὲν ἤθελον
ν' ἀκούσασιν μηδὲν περὶ φιλοσοφίας. Ἀσελ-
γία, μέθη, ἀργία, αἵμα, ψυχρὸς χάλυψ,
βοῆ στρατευμάτων καὶ κλαγγὴ ὀπλων, ἦ-
σαν τὸ σῶμα τῆς πίστεώς των.

Εἶχον συνέλθει ἐτι περισσότερο καὶ κατα-
ρηχυμένος διὰ τὴν ἀδυναμίαν, ἣν εἶδεζα,
προσπαθῆσα ἵνα τὸ ἐπ' ἐμοῖ ἐξηγήσω πρὸς
αὐτήν τὰ διδάγματα τοῦ χριστιανισμοῦ,

εἰς τὰ ὅποια ὁμως παρετήρησα, ὅτι δὲν ἔ-
διδε πολλὴν προσηχίαν, διότι σύμπασα ἡ
προσηχί της ἦτο ἐστραμμένη πρὸς ἐκείνον,
ὅστις τὰ εἰδίδε. Τὸ μόνον ὅπερ τῇ ἐκίνη-
σεν ὀλίγον τὴν περιέργειαν, ἦτο ἡ ἰδέα μας
περὶ οὐρανοῦ καὶ κολάσεως. Ἀφοῦ ἐτελεί-
ωσα τὰ περὶ χριστιανισμοῦ, τῇ εἶπον ὅτι
ἐκ τοῦ λαοῦ της, τῶν Ἀράβων, εἶχε γεν-
νηθῆ εἰς ἄλλος προφήτης, ὁ Μωάμεθ, ὁ
στις εἰδίδε νεωτέραν τῆς χριστιανικῆς θρη-
σκείαν, καὶ ὅτι καὶ ταύτην ἠσπάσθησκν
πολλὰ ἑκατομῦρια ἀνθρώπων.

— ὦ! εἶπεν. Ἴδοὺ δύο νεῖα θρησκείαι!
Ἐγνώρισα τὸσας θρησκείας καὶ ἀναμφιβό-
λως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐκλείσθη ἐν-
ταῦθα, ἐντὸς τῶν ἐρειπίων τοῦ Κῶρ, θὰ ἀν-
εφάνησαν πολλαὶ ἄλλαι. Οἱ ἄνθρωποι προσ-
πιθούσι πάντοτε νὰ διακρίνωσι τί εἶνε πέρ-
ραν τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ. Εἶνε ὁ τρόμος, ὃν
αἰσθάνονται διὰ τὸ τέλος καὶ ἄλλοια τις
μορφῆ, δι' ἣς ἐκδηλοῦται ὁ ἐγωϊσμός, ἄτι-
να γεννᾷσι τὰς νέας θρησκείας. Πρόσεξον,
Χόλλυ μου, ἐκάστη θρησκεία ἀξιοῖ ὅτι ἡ
μέλλουσα ζωὴ θὰ εἶνε ἡ κληρονομία τῶν
ἀκολουθούντων αὐτήν ἢ τοῦλάχιστον τῶν
δικαιοῦντων ἐκ τῶν ἀκολουθούντων αὐτήν.
Ἄλλ' αἱ θρησκείαι ἐρχονται καὶ παρέρχο-
νται, ὡς ὁ πολιτισμὸς ἐρχεται καὶ παρέρχε-
ται, οὐδὲν δὲ διατηρεῖται πλὴν τοῦ κό-
σμου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. ὦ! ἂν οἱ
ἄνθρωποι ἤθελον νὰ ἐνοήσωσιν, ὅτι ἡ ἐλπίς
ἐρχεται ἐκ τῶν ἔσω καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἔξω,
καὶ ὅτι ἕκαστος ὀφείλει νὰ κατασκευάσῃ
μόνος τὴν σωτηρίαν του! Ἴδοὺ ὁ ἄνθρωπος
καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς καὶ ἡ
γνῶσις τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ, συμ-
φῶνως μὲ τὴν φύσιν του. Λοιπὸν ἄς οἰκο-
δομηῖ καὶ ἂς ἰσταται ὀρθίως, καὶ ἄς μὴ
κλίνη τὸν αὐχένα ἐνώπιον τῆς εἰκόνης ἀ-
γνώστου Θεοῦ, ὃν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πλάτ-
τει ἀνάλογον πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ
μὲ μεγαλητέραν διάνοιαν, ἵνα φανταζῆται
τὸ κακόν, καὶ μακροτέραν χεῖρα, ἵνα τὸ
πράττῃ.

Ἐσκέθη πῶσον παλαιὰ πρέπει νὰ εἶνε
ἡ θεωρία αὐτή, ἣν ἤκουσα καὶ ἀλλαχοῦ,
πολὺ μακρὰν τῶν σπληαίων τοῦ Κῶρ, ἀλλὰ
τὴν ὅποιαν εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, οὐδέποτε
ἠσπάσθη, οὐτε ἦμην ἦδη διατεθειμένος νὰ
ἄσπασθῶ, καίτοι δὲν ἠσθανόμην τὴν ἐλαχί-
στην διάθεσιν νὰ τὴν συζητήσω ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος, διότι πρῶτον μὲν τὸ πνεῦμά μου
ἦτο οὐχὶ πολὺ φαινόν ὡς ἐκ τῶν συγκινή-
σεων, ἄς εἶχον ὑποστῆ, καὶ δεῦτερον, διότι
ἐγνώριζον ὅτι δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑποστη-
ρίξω τὸ θέμα μου ἐναντίον αὐτῆς. Εἶνε κο-
πιῶδες νὰ συζητῆ τις μετὰ κοινοῦ ἰστοῦ,
ὅστις ἐπισωρεῖ στατιστικὰς καὶ ὀλόκληρα
γεωλογικὰ στρώματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ
ἀντικειμένου αὐτόν, ἐνῶ οὗτος δὲν ἔχει
νὰ ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ ὕψους, εἰμὴ ὑπο-
στάματα καὶ ἐνστικτικὰ, καὶ τὰς χρονογραφίας
τῆς πίστεως, αἵτινες φεῦ! τὸσον εὐκόλως
διαλύονται ἐντὸς τῆς θερμῆς σποδοῦ τῶν
ταλαιπωριῶν μας. Πῶσον ὀλίγη λοιπὸν ἐλ-
πίς ἐπιτυχίας θὰ μοὶ ἔμενεν, ἂν ἐπιλονεύ-
κων μετὰ γυναικός, ἥς τὸ πνεῦμα ἦτο ὑ-
περφυσικῶς ὄξυ, καὶ ἥτις ἔσχε δύο χιλιάδων
ἑτῶν πείραν, ἐκτὸς παντοίων γνώσεων περὶ

τῶν μυστερίων τῆς φύσεως! Ὅστε ἐνοσῶν,
ὅτι μᾶλλον ἐκείνη θὰ μετέπειθεν ἐμὲ ἢ ἐγὼ
ἐκείνην, ἀρῆκα τὸ ζήτημα ὡς εἶχε καὶ ἐξη-
κολούθησα νὰ ἀγῶ.

Βραδύτερον μετενόησα πολλάκις διὰ τοῦ-
το, διότι αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη δοθεῖσα μοι εὐ-
καιρία νὰ σπουδάσω τί ἐπίστανεν ἡ Ἀσία
καὶ ποῖα ἀληθῶς ἦτο ἡ φιλοσοφία της.

— Λοιπὸν, Χόλλυ μου, ἐξηκολούθησε,
καὶ ὁ λαός μου εὔρε προφήτην... ψευδῆ λέ-
γεις, διότι δὲν εἶνε ἰδικός σου προφήτης,
ἀλλ' ἐγὼ σὲ πιστεύω τῇ ἀληθείᾳ. Ἐν τού-
της κατὰ τὰς ἡμέρας μου τὸ πρῶγμα εἶχεν
ἄλλως, διότι τότε οἱ Ἀραβες εἶχον πολλοὺς
θεοὺς. Ἰπῆρχεν ὁ Ἀλλὰτ καὶ ὁ Σαβᾶ, ὁ
Ἄλ-Ουζᾶ καὶ ὁ Μανᾶχ ὁ σκληρός, χᾶριν
τοῦ ὀποίου ἔρρε τὸ αἷμα τῶν θυμάτων, καὶ
ὁ Οὐάδδ καὶ ὁ Ἰασῶς καὶ ὁ Γιαχοῦθ ὁ Λέων
τῶν κατοικούντων ἐν Ἰαμά, καὶ ὁ Γιασοῦκ
ὁ Ἰπτός τοῦ Μοράδ, καὶ Νίρς ὁ Ἀετός τοῦ
Χαμῶρ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπίσης. Ὅποια
ἄνοια! ὅποια οἰκτρά ἄνοια! Ὅταν ἀπέ-
κνησα σοφίαν καὶ ἠθέλησα νὰ ὀμιλήσω περὶ
αὐτῆς ἠγέθησαν καὶ ἠθέλησαν νὰ μὲ λιθο-
βολήσωσιν ἐν ὀνόματι τῶν προσβληθέντων
θεῶν. Οὕτω συνέβη κατὰ πάντα τοὺς αἰ-
ῶνας.— Ἀλλὰ, Χόλλυ, μὲ ἐθαράνθησε τὸσον
ταχέως καὶ κάθησον οὕτω σιγῶν; Ἡ φο-
βείσαι μὴ σὲ διδάξω τὴν φιλοσοφίαν μου;
Πρόσεχε μὴ μὲ θυμώσης πολὺ, διότι τότε θὰ
σοὶ τὴν διδάξω καὶ θὰ γίνῃς πισθῆς μου
καὶ οἱ δύο μας θὰ ἰδρῦσωμεν πίστιν, ἥτις θὰ
καταπύρ πάσας τὰς ἄλλας. Ἀπίστε ἄνθρω-
πε!... Ἐνθυμήσου! πρὸ ἡμισείας μόλις
ὥρας ἦσο γονυπετῆς ἐνώπιόν μου καὶ μοὶ
ἄρκεισο ἔρωτα, ἀλλὰ ἡ στάσις αὐτὴ δὲν
σοὶ ἀρᾶζει. Καὶ ἦδη τί νὰ πράξωμεν;
Ἄ! τὸ εὔρον. Θὰ ἔλθω νὰ ἴδω τὸν νεανίαν,
ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ σοῦ, ὃν ὁ Βιλλα-
λῆς ἀποκαλεῖ Λέοντα καὶ ὅστις εἶνε τὸσον
βαρέως ἀσθενής. Ὁ πυρετός θὰ ἔχει ἦδη
τρέξει τὴν περίοδον αὐτοῦ καὶ ἂν πλησιάζῃ
ν' ἀποθάνῃ θὰ τὸν ἀναστήσω. Μὴ φοβοῦ Χόλ-
λυ μου δὲν θὰ μεταχειρισθῶ μαγείαν. Δὲν
σοὶ εἶπον ὅτι δὲν ὑπάρχει μαγεία, ἀλλ' ὅτι
ὑπάρχει ἡ ἐπιστήμη τοῦ γινώσκειν καὶ ποιεῖν
χρῆσιν τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως; Ὑπαγε
ἦδη καὶ ὅταν παρασκευάσω τὸ φάρμακον
θὰ ἔλθω νὰ σὲ εὔρω.!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΨΗΦΙΔΩΤΟΝ

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἴσασιν πτωχοί, ἵνα ἀποθά-
νωσι πλούσιοι, ἐνῶ εἶνε πολὺ σοφώτερον νὰ ζῆ τις
πλούσιος καὶ ν' ἀποθάνῃ πτωχός.

Arsene Housaye

Ὁ θεὸς συμβουλεύει τὸν νοῦν αὐτοῦ ἵνα πλάσῃ τὸν
ἄνδρα καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἵνα πλάσῃ τὴν γυναῖκα.

Joseph Roux

Βλέψ, ταχέως δεικνύων εὐφυῖαν, ἀπιδέξαι τὸ πνεῦμα.

H. Rabusson

Ἡ Ἀσία ἦτο ἄριστος χημικός. Ἀδελφὴ ἡ ἐπιστή-
μη ἦτο ἡ μόνη διασκέδασις αὐτῆς. Εἶχεν ἐν σπληναίῳ
κατηρησμένον ἐν εἰδῇ χημείου καὶ ἐν αὐτῷ, ὡς θὰ
λάβωμεν ἀφορμὴν νὰ καταδείξωμεν κατόπιν, παρασκευ-
άζε θαυμασίους σκευασίας.

Χόλλυ.

Ἐγούσιν ὅτι ἡ εὐτυχέστερα ἡμέρα τοῦ βίου εἶνε ἡ
τοῦ γάμου· δίδει παραβάλλουσαν αὐτὴν πρὸς τὰς...
ἐπιπένας.

V. Cherbuliez

Ἀνεγνωρῶ ὅτι τὰ χρήματα δὲν ἀποτελοῦσι τὴν
εὐτυχίαν, ἀλλ' ἡ ἀπουσία αὐτῶν βεβαίως ἀποτελεῖ τὴν
δυστυχίαν.

J. Simon

Αἱ γυναῖκες αἰτινες φημιθιοῦνται, φέρουσι ροδό-
χρονον τὸ πένθος τῆς ἀπροσπεποίητος των.

Ἄγαπα τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ προσκάλεσε εἰς γεῦμα τὸ
ψεῦδος.

Ἄγγλ. παροιμία

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἀφικνοῦνται αὐ-
ριον ἐκ τῆς Ἑσπερίας. — Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν
τοῦ Διαδόχου διορισθεῖσα ἐξ ἀνωτέρων ἀξιωματι-
κῶν ἐπιτροπὴ πρὸς καταρτίσιν τοῦ νέου ὀργα-
νισμοῦ τοῦ στρατοῦ, θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς συνεδρι-
άσεις της ἄμα τῇ ἀφίξει τοῦ βασιλέως. Αἱ προ-
καταρτικαὶ ἐργασίαι ἐγένοντο ἐν τῷ ἐπιτελικῷ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἦσαντο τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου (Ἐπιτομὴν τοῦ Ἰστορικοῦ κ. Ἀριστ. Προβλεγεῖου ἐπιγραφομένου ὡς Ἄγγελος τοῦ Μαραθῶνος. Χθὲς δὲ ἀνεγνώσαν πραγμασίαν τοῦ ἐπιγραφομένου Ἡρώως ἐν φιλανθρωπίᾳ ὁ κ. Φ. Παρασκευαΐδης. — Κατὰ τὰς βυζαντινὰς ἐφημερίδας μοναχὸς τις ἐκ τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει μονῆς τοῦ Βατοπεδίου, ὁ βουλγαρικῆς τῆς ἐφημερίδος ὀνομάζει Θεόφιμπτον Χρήστοβιτς ἔγραψεν εἰς αὐτήν, ὅτι μεταφράσας ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ εἰς τὴν βουλγαρικὴν γλῶσσαν τὰς δημηγορίας τοῦ Θεουκιδίδου ἔχει αὐτὰς ἐτοιμοὺς πρὸς ἐκδόσιν, παρακαλεῖ δὲ τοὺς Βουλγάρους ἐκδότας νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἐκτύπωσιν.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Ἀνετέθη εἰς τὸν ὄψιγγον κ. Α. Κ. Δαμβέρην ἡ διεύθυνσις τοῦ φαρμακευτικοῦ χημείου τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου καὶ ἡ διδασκαλία τῆς φαρμακευτικῆς χημείας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἦσαντο ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ αἱ παραστάσεις τοῦ ἔθνικοῦ δραματικοῦ συλλόγου διὰ τῶν Κηφελῶν τοῦ κ. Βερναρδάκη, διδασκόντων κατὰ πρῶτον μεθ' ἱκανῆς ἐπιτυχίας. — Μέγαν θέρουον προκαλεῖ ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου κατὰ πρῶτον παρεστάθη τὴν προπαραλθούσαν ἐβδομάδα, καὶ ἐν Βερολίῳ ὅπου πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ φίλος Φρίτς τὸ νέον μελόδραμα τοῦ νεαροῦ συνθέτου τῆς Cavalleria rusticana κ. Μασκάνη.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΠΕΡΙΕΡΓΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἴδου εἰς περιεργὸν τρόπον δι' οὗ οἱ Ροσιῖδ συνέδραμον τὸν Καράφα τὸν μουσουργόν. Ὁ διακεκριμένος μουσικὸς δὲν ἦτο ἀρκετὰ εὐπρόνος. Τὸ μεγαλύτερον εἰσὸδῆμα τοῦ προήρξατο ἀπὸ μίαν ταμβακοθήκην διὰ τοῦ ἀκολούθου τρόπου. Ἡ ταμβακοθήκη ἐδόθη δωρὸν πρὸς τὸν μελοποιὸν τοῦ μελοδραματός αἰν φιλῶν τοῦ Ἐδιμבורγίου πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἀπὸ τὸν βαρβάρου Τζέιμς δὲ Ροσιῖδ, ὡς δωρὸν ἐκτιμήσεως. Ὁ Καράφας τὴν ἐπώλησε μετὰ 24 ὥρας διὰ 75 Ναπολεόνια.

πρὸς τὸν ἴδιον χρυσοῦν ἐξ οὗ εἶχεν ἀγορασθῆ. Γενόμενον τούτου γνωστοῦ πρὸς τὸν Ροσιῖδ, αὐτὸς τὴν ἡγόρασε καὶ τὴν προσέφερε τὸ ἐπόμενον ἔτος εἰς τὸν μουσικόν. Τὴν ἐπόμενὴν τοῦ δωροῦ ἡ ταμβακοθήκη πάλιν ἐπιστράφη διὰ τὸ αὐτὸ ποσὸν εἰς τὸν ἀδαμαντοποιόν. Τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἑτησίως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Τζέιμς δὲ Ροσιῖδ. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἰουδαίου τραπέζιτου, ὅπως ἀπαθανάτισεν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ Καράφα ἐξηκολούθησε τὴν δωραγοροπωλησίαν τῆς ταμβακοθήκης μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Καράφα πρὸς τέρας ἀπραστον τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου διδασκάλου τῆς μουσικῆς.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἔχει μεγάλην συλλογὴν τῶν κοινῶς λεγομένων Κατοαρῶν. Ὁ βασιλεὺς Ὀσκάρ τῆς Σουηδίας συλλέγει βιβλία, ποιήματα καὶ ἀπογράφους. Ὁ Τσάρος ἔχει πλουσιωτάτην συλλογὴν πενήτων, ὧν καὶ ταχυδρομικῶν γραμματοσήμων. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας μέγιστον ἀριθμὸν αὐτογράφων ἐπιστολῶν ἐπιστῆμων ὑποκειμένων διαφόρων ἐποχῶν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Φίλῳ Μ. «Αἱ ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων» φαίνεται δεῖ ἔπονται τοῦ συρροῦ τῶν κινουμένων τραπέζων. Καὶ αὐταὶ θὰ περάσουν. Ἄν θέλετε ὅμως δύσκολόν τινα ἐρώτησιν νὰ προτείνετε ἐρωτήσατε: Οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδάιου ποίαν εἶχον μητέρα; — καὶ θὰ τοὺς θέσετε εἰς πολλὰ στενόχωρον θέσιν. — Κ. Α. Ρ. Σ. Κ. Α. Λ. Α. Α. Μικρὰ γνωστὴ σας ἔλεγεν, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ ποιεῖα δὲν εἶνε ἀνηφάλκια — Διαιτέ; — Δὲν βλέπετε τοῦ γράφου; — Ἄνευ θεοῦ; Νὰ τῆ ὑποβάλλωμεν τὴν ἐρώτησιν σας; — Μ. Α. Κ., Ε. Τ., Β. Β., Ρ. Ἐ. Θ. υ. ν. ο. Ἐληφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Σὰς ἐπρόλαβαν ὅμως. Συνδρομὰς τοῦ 1892 ἤρξαμεν νὰ λαμβάνωμεν ἀπὸ μὴνός. — Σ. Σ. Γ. οὐ β. ρ. ε. β. ο. καὶ ἐν τούτοις ἐξ αὐτοφίας εἰμεθα πεπεισμένοι ὅτι εἶχον σταλῆ. Ἐστῆσαν καὶ αὐθις. — Π. Σ. Αἱ Σκέψεις αὐταὶ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου ἤγειραν ἱκανὸν ἐνδιαφέρον πρὸς πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν μας. Τινὲς τὰς ἐφέξαν διότι ἴσως δὲν τὰς ἐνόησαν. Ἄλλοι ἐνεθουσιάζθησαν κυριολεκτικῶς. Ἡμεῖς... ἐξητήσαμεν ἐβδομαδιαίας τοιαύτας ἀλλὰ μόλις ἐπετύχωμεν δεκαπενθήμερους. — Εὐγενὴς φίλῳ Ροσιῖδ. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐκ τῶν φύλλων οὐδὲν σὰς λείπει παρατηρήσατε τοὺς ἀριθμοὺς καὶ θὰ πεισθῆτε. — Α. Ν. Μ. Τεργέστην Κ. ο. τ. Β. Ρ. ὀ. δ. ο. ν. Μ. Σ. Ἀ. ρ. β. ἔ. ρ. η. Ἐ. λ. Η. καὶ Ἰ. Δ. η. Σ. Ε. κ. ο. λ. ο. ν. Ἐληφθησαν, εὐχαριστοῦ-

μεν. — Θαυμαστῆ. Θέλετε λοιπὸν τὴν γνώμην μας; Ἴδου! Ἡ μικρὸς μικρὸς παντρεύου, ἢ... μεγάλου. — Εὐ ἀγγ. Ἐρωτ. Ρ. α. λ. λ. α. τ. ω. Ὁ δὲ σόν. Ἀρχίζομεν νὰ ἀνυπομονῶμεν ἀναμένοντες. Σὰς ἀφῆκαμεν ἐνὸς μηνὸς σκέψιν. Προλάβετε τὸ μεθεπόμενον φύλλον... — Ἐκεῖν η. Ἐὰν εἴθε κυρία ἐλάβατε τὸ ψευδώνυμον, οὐχὶ βεβαίως διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς. Εἴπητε ἡμῶς! Τίς σὰς ἀρέσει πλείοτερον; Ἐκεῖν η. Ὁ συγγραφεὺς τῆς; Πανταχόθεν ἔχομεν λαμπρὰς εἰδήσεις περὶ τοῦ μυθιστορηματός τούτου, ὅπως ἐμάχυσαι καὶ σὰς τὰς κυρίας καὶ τοὺς λογίους καὶ τοὺς διδασκάλους ἀκόμη!

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Ἐθνικὸν Ἡμερολόγιον χρονολογικόν, φιλολογικὸν καὶ γεωγραφικόν τοῦ ἔτους 1892 (Ἐτος 7ον), ὑπὸ Κ. Φ. Σκόκου.

Ὁ προῦπολογισμὸς τοῦ δήμου Ἀθηναίων τοῦ ἔτους 1892, μετὰ τῆς εἰσηγητικῆς περὶ αὐτοῦ ἐκθέσεως τοῦ ὑποβαλλόντος Δημάρχου Ἀθηναίων Τιμοθέου Ἰ. Φιλήμονος.

Ἰστοπαθῆς καὶ χειρουργικὸν Μοξίδημα καὶ συγγενῆ νοσήματα, ὑπὸ Κ. Π. Ι. Λάμπρου. Πραγματεῖα τυχοῦσα τῆς πρώτης ἐναρρύνσεως ἐν τῷ Συμβουλευτικῷ διαγωνίσματι τοῦ 1890.

Σκαριφήματα ἐκ τοῦ ἀνά τὸν Αἴμιον ταξιδίου μου, ὑπὸ Ἀλ. Φιλαδέφω.

Ἐικονογραφημένον Ἡμερολόγιον, ἐκδιδόμενον ὑπὸ Μιλτιάδου Α. Φωτιάδου. Ἐτος Β'. 1882.

Colokotronès the klepht and the Warrior. Sixty years of peril and daring: an autobiography — Translated from the Greek with introduction and notes by Mrs Edmonds, author of Greek lays, Rhigas Pheraios etc etc. With a preface by Monsieur J. Gennadius, Greek envoy to the court of St James. — Illustrated. London: T. Fisher unwin.

Ἀγγέλλονται

Ὁμιλος ποδηλατῶν εἰκονογραφημένον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἀπᾶς τοῦ μηνὸς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις ὁμωνύμου ποδηλατικοῦ συλλόγου.

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ἸΩΑΝΝΟΥ Γ. ΡΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ Σ^α ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ

Ἀναδέχεται τὴν ἐκτέλεσιν πάσης χρηματιστικῆς καὶ ἐμποροπραξικῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ συμφερωτέτους ἄνδρος. — Προεξοφλεῖ καὶ εἰσπράττει ἐπιταγὰς καὶ τοκομερίδια ἐπιτοπίως, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ. — Ἐκδίδει ἐπιταγὰς καὶ συναλλάγματα μικρῶν καὶ μεγάλων ποσῶν διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αἰγύπτου, διὰ τὴν Εὐρώπην, Τουρκίαν καὶ Ἑλλάδα. — Ἐκτελεῖ πᾶσαν παραγγελίαν ἐπὶ ἑλληνικῶν χρεωγράφων, κόμνει προκαταβολὰς ἐπ' αὐτῶν, καὶ πωλεῖ λαχειοφόρους ὁμολογίας τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος με μνηνιαίας δόσεις καὶ ἐπ' ἐτησίῳ τόκῳ 6—8 ο/ο. — Κόμνει προκαταβολὰς ἐπὶ βαμβακίων καὶ ἄλλων ἐμπορευμάτων, καὶ ἀναδέχεται τὴν ἀγοραπωλησίαν αὐτῶν ἐπιτοπίως καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

Καθηγητὸς ἔχων διαθεσίμους ὥρας τινὰς, ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀγγλικῆς ἐν βραγεῖ διαστήματι καὶ μὴ συγκαταβατικῶς σχετικῶς διδάκτρα. Ἡ ἔδωμάς συνιστᾷ αὐτὸν διὰ τὴν καλὴν καὶ πρακτικὴν αὐτοῦ μέθοδον.

Διεύθυνσις Ὁδοῦ Πεντακωτῶν 39

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη! ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1892 ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ [ἜΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ—ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ]

Τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου κατέστη πλέον πανελληνιον ἐντύπωμα, κομψόν, καλλιτεχνικώτατον, πλούσιον εἰς ὕλην, εἰς φιλοκαλίαν, εἰς εἰκόνας, εἰς πρωτοτυπίαν, εἰς πνευματικὴν ἀπόλαυσιν. Εἰς τὰς 500 πυκνὰς καὶ χαριτωμένας σελίδας του παρελαύνει βλῆ ἡ σύγχρονος ἐν Ἑλλάδι λογοτεχνία. Περιέχει ὑπὲρ τὰς 100 διατριβὰς: ἦτοι, διηγήματα—ποιήσεις—ἄρθρα ἐπιστημονικὰ, ἱστορικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ—κοινωνιολογικὰς μελέτας—ὁδοιπορικὰς ἐντυπώσεις—τεχνουργίας—δραματῖα καὶ κωμῳδίας—εἰδύλλια—βιογραφικὰς μονογραφίας—ἠθογραφήματα καὶ σκηνὰς ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου—εὐτρέπελα, σκαλαθόματα, λεπτὰς κοινωνικὰς σατύρας, ἐπιγράμματα—γεωλογικὰς παραλήσεις κλπ. κλπ. κλπ. Συνεργάται εἰσι καὶ ἐρέτος περὶ τοὺς 50, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς συγγένου ἐν Ἑλλάδι φιλολογίας. Εἰκόνας περὶ τὰς 40, φωτοτυπικαί, μοναδικῆς ἐπιτυχίας, ἐξεργασμέναι ἐπιτηδες ἐν Ἀσιφίᾳ καὶ Παρισίῳ. Ἐξετυπῆθη καὶ πωλεῖται ἐκ τῆς λαμπρᾶς Καταστήματα Ἀνίστη Κωνσταντινίδου. Τὸ γραφεῖον τῆς Ἐβδομάδος, χάριν τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν εἰς πάντα ἐμβέζοντα αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον. Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 5.

Ἐξεδόθη ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ Ο ΦΑΣΟΥΔΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἐβδομάδος ἀποστέλλεται διὰ τοῦ γραφείου αὐτῆς ἐλευθέρων ταχ. τελῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα: Ἐσωτερικὸν φρ. 3. Ἐξωτερικὸν φρ. 3

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΑΡΧΟΝΗ

REVUE POLITIQUE ET LITTÉRAIRE REVUE BLEUE Paraisant le Samedi Six mois 20 fr. Un an 35 PARIS 111. Bd. St Germain 111.

BIBΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΜΙΧ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ Ὁδὸς Σφοραλέου ΔΕΝΟΝΤΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΧΡΥΣΟΝΟΝΤΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Κατασκευάζονται καὶ πωλοῦνται κατὰ στίχα παντὸς εἶδους ἐφάμιλλα τῶν ἀγγλοαμερικανικῶν κατὰ τὴν ποιότητα καὶ στερεότητα, ἀλλὰ πολὺ τούτων ἐφθηνότερα.